МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Число 2 (14) 1962 Рік VI

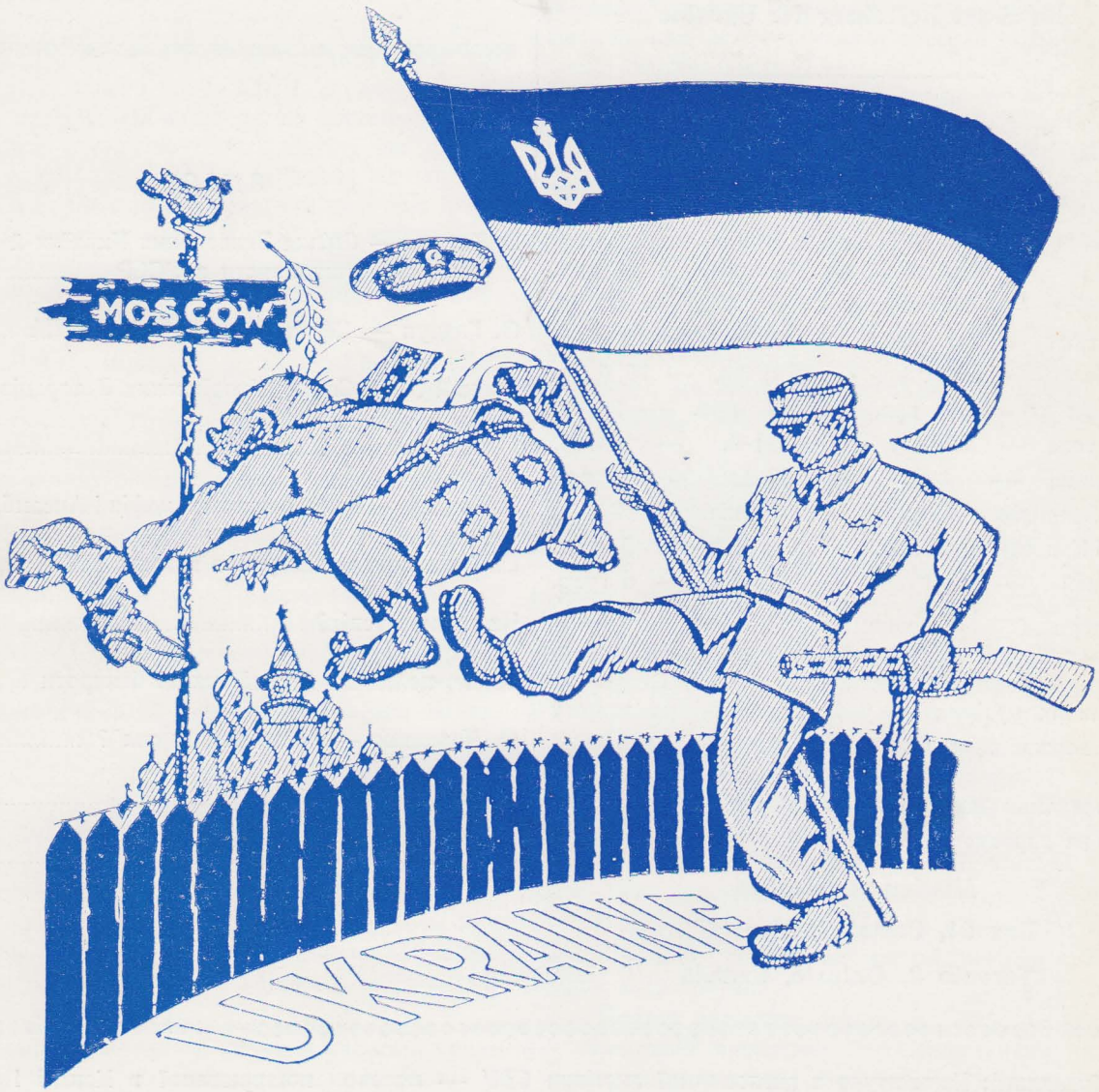

RUSSIANS GET OUT OF THE UKRAINE !

diasporiana.org.ua

"МІСІЯ УКРАЇНИ"
орган
Головної Управи
Спілки Визволення України

MISSION OF UKRAINE
published by
the Association for the Liberation of Ukraine

MISSION UKRAINE
Herausgeber
Bund zur Befreiung der Ukraine

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ "МІСІЇ УКРАЇНИ"

	За 6 чисел	За 3 числа	Окреме чис.
Австралія	20 шіл.	10 шіл.	3 шіл.
Австрія	15 шіл.	10 шіл.	3 шіл.
Англія	10 шіл.	6 шіл.	2 шіл.
Аргентина	10 пезів	6 пез.	2 пези.
Бельгія	80 б. фр.	45 б. фр.	15 б.фр.
Бразилія	50 крз.	27 крз.	9 крз.
Венецуела	600 б.	300 б.	100 б.
Німеччина	4 н.м.	2.50 н.м.	0.80 н.м.
Нова Зеландія	20 шіл.	10 шіл.	3 шіл.
США і Канада	2 дол.	1 дол.	35 цент.
Парагвай	25 гуар.	15 гуар.	5 гуар.
Франція	400 ф.фр.	200 ф.фр.	80 ф.фр.
Швеція	7 кор.	4 кор.	1 кор.

В інших країнах — у перечисленні на валюту даної держави.

Замовлення на передплату й грошові перекази слати на адресу:

Mission of Ukraine
Box 51, Postal Station "C",
Toronto 3, Ontario, Canada

Редагує
Політичний Відділ Головної Управи СВУ

Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані авторами, не обов'язково висловлюють погляди чи становище редакції. Анонімних матеріялів і статтей не поміщуємо. Передрук дозволений за поданням джерела

Матеріяли до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

ЗМІСТ

В. Коваль — Спілка Визволення України й танцюристи з УССР 1

О. Гладун — Сфальшований ювілей УПА 7

Сьомий З'їзд Союзу Українських Ветеранів 9

"Танцюристи з Києва" 13

В. Коваль — Хвильовистська мафія і Ансамбль 14

СВУ відкликала заяву про вступ в УККА 18

Чи справді успіх? 19

Ідейно-політичні й національні банкроти 21

О. Черненко — "Мобілізація сил"? 23

З діяльности СВУ 27

Зустріч "товаришів" в УНРаді 32

На обкладинці: Карикатура з англомовної листівки СВУ — масово поширюваної в Канаді і США.

Printed by KIEV PRINTERS LTD., 686 Richmond St. W., Toronto, Ont., Canada

ДЕРЖАВА НАД ПАРТІЯМИ! НАЦІЯ НАД КЛЯСАМИ!

МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

В. Коваль

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ Й ТАНЦЮРИСТИ З УССР

"Культурний обмін"

Одним із засобів комуно-московської диверсії і шпигунства в не-комуністичному світі є також т. зв. культурний обмін.

При його допомозі Москва користає з необмежених можливостей засилати до багатьох країн західнього світу, а зокрема до США, в складі різних "місій", з персоналом виставок та мистецьких колективів своїх шпигунів і розвідників,, які плавають тут, як риба у воді. Їм не треба багато зусиль, щоб з першої руки роздобути дані про багато ділянок американського життя, але найголовніше мати джерельні матеріяли про протикомуністичну й протимосковську діяльність різних національних груп, а зокрема української.

Висилаючи, наприклад, до США й Канади Ленінградський Балет, чи трупу танцюристів Мойсєєва, чи космонавта Тітова, Москва переслідує цілком конкретні політичні й пропагандивні цілі, у пляні яких на одному з перших місць стоїть завдання послабити протикомуністичні настрої серед російської еміграції. І треба ствердити, що саме "культурний обмін" спричинився до цілковитого спаралізування протикомуністичної діяльности російської еміграції, ба навіть більше того, росіяни, як білі так і червоні разом з "прогресивною" агентурою у США і в Канаді виступають тепер єдиним фронтом проти проголошеного у США Тижня Поневолених Націй, що є скерований проти російського колоніялізму всіх мастей.

Але тому, що Москва, використовувала "культурний обмін" для пропагування виключно російської культури, а у випадку трупи Мойсєєва намагалася представляти танці неросійських народів СССР, як провінційне мистецтво етнічних груп Росії, це в ще більшій мірі зактивізувало еміграційні групи неросійських народів в напрямку акції проти російського колоніялізму.

Найбільш дошкульного удару московські культуртрегери та їх п'ята колона дістали в Канаді у 1961 році, під час виступів червоноармійського хору з Москви. Цю нагоду Спілка Визволення України була використала для голосної на увесь світ акції скерованої проти російського колоніялізму.

Російський курс Москви в ділянці "культурного обміну" поставив в дуже скрутне становище "прогресивних" вождів українського походження, які мають впливи серед невеликої частини старої української заробітчанської еміграції у США і в Канаді, що прибула сюди п'ятдесят років тому з різних частин української етнографічної території. Вони вже не спроможні були дурити далі своїх "прогресивних" овець тим, що, мовляв, на "радянській" Україні "процвітає" українська культура. Рядові "прогресисти" хотіли бачити ту культуру на власні очі, а ще коли дехто з-поміж них побував у ролі туристів на підсовєтській Україні та переконався, що український народ знаходиться в жахливому ярмі російського колоніялізму, то розклад цієї "прогресивної" московської п'ятої колони набрав таких розмірів, що змусив Москву рятувати становище.

Саме цим рятунковим засобом і став Ансамбль Танцюристів з підсовєтської України, що виступав у США і в Канаді у квітні й червні м-цях ц. р.

Цей Ансамбль, Спілка Визволення України розглядала, як один з диверсійних засобів Москви скерований на розклад української самостійницької еміграції на підрив її визвольної політики в некомуністичному світі та на скріплення "прогресивної" п'ятої комуністичної колони в цих країнах.

Найкращим доказом цього було те, що п'ята московська колона через свої "прогресивні" відгалуження в середовищі української й російської еміграції ще задовго перед приїздом Ансамблю розгорнула шаленну пропаганду, зі змісту якої було видно, що саме найбільше допікає Москві.

Україномовна газета червоно-московської агентури в Канаді "Українське життя" в числі з 23-го травня ц. р. писала:

> "Приїзд ансамблю танців з України б'є по брехливій пропаганді націоналістичних істот, викриває їх гадючі наклепи, показує не тільки українцям, але й людям інших національностей, яких великих успіхів добилася сучасна

Україна, а це в свою чергу стверджує, що тільки **вільний** народ може створити такі культурні чудеса. Це також викриває Діфенбейкера та Пірсона, які давши себе надути націоналістичними мотивами, базікають про "поневолення" українського народу...".

Москва, висилаючи Ансамбль Танцюристів з підневільної УССР розраховувала також на те, що українська самостійницька еміґрація з чисто національних сантиментів поставиться до його виступів прихильно, що й стане свідоцтвом заперечення заяви прем'єрміністра Канадійського Уряду Дж. Діфенбейкера на 15-ій Асамблеї ОН про те, що Україна є колонією червоної Росії, бо ось мовляв українські націоналісти вітають мистецькі сили з "суверенної" УССР.

Виступами Ансамблю, Москва, через пропоганду своєї п'ятої колони мала "довести", що фізична вправність танцюристів є "доказом" того, що в Україні немає економічних злиднів (які на власні очі бачили навіть "прогресивні" туристи), бо мовляв, чи ж голодні спроможні так високо стрибати?

І треба було очікувати, що українські самостійницькі політичні середовища, а зокрема такі представництва, як Українськкий Конгресовий Комітет Америки (США) й Комітет Українців Канади врахують заміри Москви та її п'ятої колони й використають приїзд Ансамблю для широкої політичної акції скерованої проти російського колоніялізму. Що українці прийдуть до театрів з українськими прапорами й колонами молоді, щоб одночасно привітати представників українського мистецтва з підневільної України й запротестувати проти російського колоніялізму; що представники української вільної преси домагатимуться інтерв'ю з художніми керівниками Ансамблю. Ясна річ, що керівники Ансамблю побоялися б такої зустрічі, але це був би наочний доказ для американського громадянства, яка то є насправді "суверенна" УССР.

На жаль, нічого такого не сталось... Натомість в самостійницькій пресі, довкола виступів Ансамблю розгорнулася "приватня" писанина, яка виявила дві тенденції. Одні з дописувачів, а з ними й редакції хоч "признавали", що Москва висилаючи Ансамбль з УССР переслідує виключно політичні цілі, проте уважали, що всеж ці танцюристи популяризують Україну в очах чужинців і тому, лише це одне, **наказує** українцям на чужині ніякої акції проти Ансамблю не робити. Інші, навпаки, шельмували танцюристів московськими агентами й "доводили", що навіть **гопак** шкодить українській справі, якщо його танцюють українці з УССР!

А пресовий орган одного політичного середовища в Канаді, яке дослівно тиждень перед тим закликало українське громадянство "посилити акцію проти російського колоніялізму" заявив:

"...не демонструймо і не пікетуймо, бо це надто дешеві і смішні сьогодні тут засоби".

Ця безвідповідальна писанина привела до того, що українське громадянство замість того, щоб послухати "поради" згаданого в горі середовища "не давати грошей до ворожої каси, а зложити їх на корисні національні цілі" хмарами посунуло на концерти...

Більше того, на зустрічі членів Ансамблю з московською п'ятою колоною в Нью-Йорку, яку очолювало представництво УССР в ОН і, яка відбулася тут 6-го травня ц. р. між присутніми опинилися й діячі ЗП УГВР на чолі з Євгеном Стаховим за одним столом з "прогресивним" Ю. Косачем і ще дехто з-поміж "безкомпромісових" націоналістів?

Згідно повідомлення "прогресивної" газети "Українські вісті" з 10-го травня ц. р.: **"присутні привітали гарячими й дружніми оплесками представників Української радянської держави в Об'єднаних Націях, як добрих речників нашої квітучої Батьківщини".**

Після виступу Кизі — представника "суверенної" УССР в ОН, Є. Стахів поставив йому запит:

— "Чому в Курській області немає українських шкіл"?

На це Кизя, не моргнувши оком, відповів:

— "А тому, що ті місцевості Курщини, де живуть українці прилучені до УССР"!

Отже, яке питання, така й відповідь!

П'ята "прогресивна" колона тріюмфувала, коли побачила, які то "специ" від "советознавства" прийшли її "загинати"! Й тому на сторінках згаданого пресового органу "Українські вісті" з 17-го травня ц. р. пророкувала:

"— ще один такий Ансамбль з України, і холадна крига українського націоналізму розтане, ніби під живодайним промінням весняного сонця".

Але ці рядки були писані крізь сльози злоби, бо в цей самий час тріюмф п'ятої московської колони вже притемнила протимосковська акція СВУ, яку було переведено в Нью-Йорку біля Метрополітен Опери. Пізніше, подібні акції відбулися з рамени СВУ у Філядельфії, в Чікаго і в Торонті, де виступав Ансамбль. Подробиці про перебіг цих акцій подаємо на іншому місці.

Цілі акції СВУ

Щоб перешкодити Москві осягнути намічені пляни, Спілка Визволення України влаштувала демонстрації проти російського колоніялізму. У розповсюджуваних біля театрів, де виступав Ансамбль, летючках було написано, що Україна є колонією червоної Росії, що культурне життя українського народу в СССР знаходиться під постійним русифікаційним тиском Москви, що УССР немає жодних самостійних політичних і економічних прав; що Москва використовує Ансамбль українського танцю з УССР виключно в політичних цілях з метою розкладати українську антикомуністичну еміґрацію в не-

комуністичному світі та переорієнтовувати її політику на "реалітети" в підсовєтській Україні, які, мовляв, йдуть по лінії українських національних інтересів; що на міжнародньому полі московські колоніялісти виставляють Ансамбль, як доказ, що в СССР немає упосліджених націй, що там розв'язане національне питання в дусі інтересів кожної нації.

Ціллю демонстрацій СВУ було також показати членам Ансамблю Танцюристів, що влаштовувані для них зустрічі з американськими комуністами українського походження, які ясна річ вихваляють рабське життя українського народу в поневоленій Росією Україні, є лише голосом купки московських запроданців у США і в Канаді, та що в цих країнах діють українські національні сили, які стоять на сторожі національних інтересів українського народу та поборюють російський колоніялізм не залежно від того, в які шати його одягає Москва.

Підготовляючи акцію проти російського колоніялізму з нагоди виступів Ансамблю, Провід Спілки Визволення України виходив з міркувань, що коли такої акції не буде, то це означатиме, що українська самостійницька еміграція погоджується з існуючим станом в Україні.

Бо, сьогодні Москва випустила за межі свого царства Ансамбль Танцюристів з Києва, завтра випустить хор Віръовки й капелу київських бандуристів, а на останку до США й Канади "завітає" намісник Москви в Україні Подгорний, як той, що дбає про "розвиток" української національної культури.

І чого ж тоді будуть варті наші протести проти московського вислужника Подгорного?

Щодо самого Ансамблю і його членів СВУ вирішило поставитись стримано, а навіть привітати їх, як творців українського національного мистецтва, які в нечуваних умовинах переслідування української культури мають мужність служити українському народові.

Це, що серед танцюристів є комуністи й комсомольці, а в їх оточенні агенти московського МГБ, які слідкують за кожним кроком артистів, не може бути підставою до того, щоб їх усіх ганьбити, як московськикх вислужників, бо в цьому випадкові, ми, ті, що були під Совєтами мусіли б перевірити своє власне сумління, поставивши себе на їх місце.

Ми дуже добре пам'ятаємо скільки в Україні під Москвою було різних першокласних українських ансамблів танцю, співу й бандуристів, і ми були свідками того, як все це було винищене за "буржуазний націоналізм". Саме в США перебувають дехто з уцілілих бандуристів з т. зв. Української Республіканської Капели Бандуристів, які перед другою світовою війною так само поширювали українську національну культуру за межами України.

Але найголовнішою в акції СВУ була ціль, щоб члени Ансамблю побачили, що на чужині діють українські протимосковські самостійницькі сили, а не лише жирують вигодувані на капіталістичних хлібах московські вислужники "прогресисти", або, як їх назвав один з танцюристів — "старі дурні".

До такого висновку він прийшов після згадуваної вже попереду зустрічі танцюристів з місцевими комуністами Нью-Йорку. А цеж факт, що всі зустрічі, які мали танцюристи з "українцями" в США і в Канаді були влаштовувані "прогресивною" п'ятою московською колоною з наказу Москви та дочіпкою до того представників УССР в ОН, а в Канаді членів представництва СССР, бо ж "суверенна" УССР в жадній країні немає власного посольства! Через це в членів Ансамблю могло скластися помилкове враження, що в цих країнах всі українці скомунізовані й тішаться з того, що український народ перебуває в московському ярмі.

І дивно, що деякі націоналістичні українські організації "добивалися" окремої зустрічі з танцюристами й були дуже "заскочені", коли їм в цьому відмовлено? Тільки цілковитий брак знань у людей про московсько-совєтську окупацію України може підказувати їм такі дивовижні бажання!

Замовчують успіхи Ансамблю

На протязі двох тижнів ньюйоркська Метрополітен Опера була переповнена глядачами. Вже після першого виступу Ансамблю, що відбувся в Нью-Йорку дня 24-го квітня ц. р. всі поважніші щоденники, а в тому й найпоширеніший у цілому світі "Нью-Йорк Таймс" подали про це на своїх старінках широкі звідомлення, даючи найвищу оцінку його танцюристам та мистецькому керівництву.

І так було скрізь де виступав Ансамбль подорожуючи по США й Канаді. Про акцію СВУ проти російського колоніялізму, що супроваджувала виступи танцюристів, ньюйоркська преса промовчала дотримуючись вже "традиції" нічого не згадувати взагалі про всі протимосковські виступи українців у цій метрополії світу. Дуже коротко про акцію СВУ згадала одна з газет у Чікаго ("Чікаго-Сан-Таймс" з 4-го червня ц. р.). Але англомовні видання в Торонті (Канада), поряд з високою оцінкою мистецьких виступів танцюристів, широко коментували акцію СВУ проти російського колоніялізму подаючи її в пляні цілей СВУ.

З акції СВУ в Торонті, канадійська телевізійна станція СБС накрутила фільм, який був показаний з таким поясненням диктора:

> "Спілка Визволення України демонструвала проти московського імперіялізму з надією, що члени Ансамблю, в якийсь спосіб, перекажуть людям на Україні, що ми у вільному світі за них не забули".

Без перебільшення можна ствердити, що ні один з російських, польських чи югославських танцювальних ансамблів, які вже виступали у США і в Канаді, не здобув такої одностайної найвищої оцінки, що її удостоїлися українські танцюристи.

Це, очевидно, було не до смаку Москві про що красномовно промовляє той факт, що про тріюмф українських танцюристів з УССР у США і в Канаді дослівно нічого не подавали ні московська совєтська преса, ні її україномовна експозитура на підсовєтській Україні.

Логічно "суверенна" УССР мусіла б радіти з того, що українське "радянське" мистецтво здобуло таку високу оцінку за кордоном, дарма, що воно базоване не на "здобутках жовтня", а на українських національних історичних традиціях, але... Москва наказала подгорним мовчати!

Мовчати, щоб українці в СССР нічого не знали про те, що українське мистецтво може стояти на вищому рівні, ніж "старшого брата", у якого всьому треба "вчитись" й з якого треба брати "приклад".

І ще одна, можливо, найхарактеристичніша деталь, яка вказує на те, як Москва навіть за кордоном не випускає "суверенну" УССР з меж колоніяльної залежности.

Коли в Нью-Йорку виступав ансамбль Мойсєєва, то Москва постаралася, щоб сконтактувати його виконавців з американським мистецьким світом, зокрема в ділянці танкового мистецтва. А Ансамбль Танцюристів з УССР, ця ж Москва, що діяла з рамени представництва УССР в ОН "сконтактувала" й вчинила йому "зустріч" зі своєю п'ятою колоною в найгіршій дільниці цієї метрополії світу!

Цим підкреслено, що російське мистецтво "всесоюзне", а українське провінційне!

Тільки так це розуміла й редакція дуже поширеного американського журналу "Тайм", коли в числі з 4-го травня ц. р., після високої мистецької оцінки українських танців запитує:

"Кого ж тепер можна очікувати з Росії? Мабуть очі Сол Юрока зупиняться на Мончегорську, з якого він привезе балетну групу? Чи танці з шаблями з Пінська?"

"Росіяни... допомагають"

А що ж в цей час відбувалося на самостійницькому відтинкові? Тут все йшло так, як заплянувала Москва!

Біля театрів, де виступав Ансамбль, а зокрема в Нью-Йорку, можна було спостерігати веселі й усміхнені обличчя українських "політичних" емігрантів з різних партійних середовищ, які в перемішку з "прогресистами" товпилися біля каси та біля дверей (що ними входили й виходили з театру танцюристи на одну з бічних ньюйорських вулиць) з наміром поговорити з "земляками", чи потиснути руку П. Вірському — художньому керівникові Ансамблю. Інші, оточивши людину, просили в неї автографа підсуваючи їй для підпису різні програмки, книжки чи й просто папірці.

Ось ви підходите до цих любителів автографів і питаєте:

— А хто цей чолов'яга, що підписав вам папірець?

— А хіба я знаю — чуєте у відповідь.

Придивляєтесь до того, що підписує. Він не танцюрист, бо застарий, не є він ні П. Вірський, ні дирегент оркестри Ансамблю Іващенко... Хто ж він є?

А є ця людина одним із "парнєй" міністерства культури СССР (навіть не УССР?), що не один із них крутиться отут біля виходу артистів з театру та покрикує на них:

— "Ну, пошлі, пошлі, бистрєє!!!"

— "Да начто Вам еті подпісі?" — запитує одна з "танцюристок" у немолодої пані, що просить у неї автографа.

— "Ах, тиж московка!" — скрикує пані зачувши "общепонятну" й забирається геть.

Якийсь панок потішає її — Та ж не можна так ображати танцюристів, ви ж знаєте, що вони не можуть (?) розмовляти з нами по-українськи, бо між ними є московські наглядачі...

П. Вірський, очевидно, має дозвіл вживати української мови, бо говорить по-українськи не оглядаючись. Його запитують, чому серед солістів Ансамблю самі росіяни, що видно по прізвищах? Невже в Україні немає талантів між українською молоддю?

Вірський відповідає згідно московської шпаргалки, що, мовляв, росіяни "допомагають нам українцям, розвивати українську культуру".

Ті, що питали зніяковілі відходять. Справа ясна... А щож він бідолаха мав відповісти? Чи мав він признатись, що набрав росіян до Ансамблю, щоб уникнути закидів Москви, що він український шовініст?

"Рашен біс", протести білих і "прогресивна" креатура

Московська п'ята колона у США і в Канаді під час виступів Ансамблю, аж з шкіри вилазила, щоб "довести", як то на "радянській" Україні "процвітає" українська культура. Але про те, що творці цієї культури не тільки бояться самі говорити по-українськи, а й навіть зробити американцям зауваження, які називають їх росіянами, що вони не росіяни, а українці, "прогресивна" креатура ні слова?

Це ж факт, що коли на телевізійній передачі в Нью-Йорку показали зустріч космонавта Тітова з танцюристами, який під час виступів Ансамблю саме прибув до США, диктор представив цю подію, як "зустріч росіян"?

До того ж сама "прогресивна" креатура не в силі приховати своєї брехні, яку на сторінках її ж преси викриває Москва!

В цитованій вже нами газеті "Українські вісті" з 24-го травня ц. р. в статті "Державний заслужений ансамбль танцю Української РСР", якась Г. Боремська, що як видно зі змісту статті, що її надіслано з УССР, описуючи виступи Ансамблю в Англії мазнула попід носом "прогресивній" п'ятій колоні (і хвильовистській мафії) такими словами:

"кожний номер його програми завжди супроваджувався вигуками: "Рашен біс"!

Чи це і є та "слава" українській культурі, про яку розписують московські вислужники у США і в Канаді? Аджеж в цій статті не написано, що цю помилку англійців було спростовано, що керівники Ансамблю заявили, що вони не росіяни, а українці й що вони репрезентують культуру не російського, а українського народу?

Чому про ці речі не пишуть "прогресивні" п'явки? Чому вони перебуваючи в капіталістичній безпеці й жируючи на хлібах капіталістів не вступляться за "радянських" українців, які самі того не в силі зробити?

Це не випадково, що в програмі Ансамблю є також кілька російських танців, які дослівно нічого не мають в собі оригінального і які набагато краще виконують самі москалі з Ансамблю Мойсєєва. Але їх уведено для того, щоб не занадто сепарувати українців від росіян, щоб у чужинецького глядача витровити враження, що українці це лише етнічна відмінність росіян.

Характеристична є реакція на виступи Ансамблю з Києва московських білих імперіялістів. Як відомо виступи Ансамблю розпочинаються хореографічним монтажем "Ми — з України"!

І щоб Ви думали? Саме проти цієї точки "запротестували" москалі в Нью-Йорку! Їх "делегація" звернулася до П. Вірського з проханням "удаліть" її з програми. Для чого, мовляв, підкреслювати, що Ансамбль з України?

Ця сама історія була і в Парижі у Франції. Після виступів цього Ансамблю в Парижі, місцеві москалі також звернулися були до П. Вірського, щоб точку "Ми — з України", замінити "Ми с Юга Росії"...

Закріпачений Ансамбль

Лише цілковитою певністю емгебістів щодо благонадійности членів Ансамблю можна пояснити той факт, що з танцюристами, наприклад, в Нью-Йорку можна було вільно розмовляти, гостити їх в ресторанах, запрошувати додому чи відвідувати в готелі, де вони зупинились.

Чи ці наші припущення відповідають правді з відомих причин коментувати не будемо. З цих самих причин також і цікаві для кожного українця деталі, що відносяться до Ансамблю та його членів, які подаємо нижче, хоч і не є вичерпні, але заслуговують на повне довір'я. Вони проливають світло на ту задушливу атмосферу, в якій живуть "совєтські громадяни", а в тому й танцюристи з Ансамблю.

Глядачам, зокрема тим, що не знають московсько-совєтського "раю", а бачать на сцені усміхнені обличчя хлопців і дівчат — танцюристів і танцюристок, їх невичерпну енергію в танцях і карколомні скоки, навіть і в голову не прийде, що перед ними виступають **кріпаки-невільники**, яких залізним обручем, навіть за межами московського рабовласницького царства, тримає в покорі потворна комуністична поліційна система.

Чи серед членів Ансамблю є свідомі українці? Так, є!

Незабуваймо, що це вже покоління, яке або було немовлятами під час другої світової війни, або вже народжене по війні й виховане в стовідсотковому "совєтському дусі". Комуно-московська система старанно слідкує за тим, щоб її злочини з попередніх років, що їх вона вчинила над українським народом не дійшли до вуха наступних поколінь. Українці з Ансамблю, наприклад, зовсім мало знають про голод у 30-тих роках в Україні, а як щось чули, то незнають справжньої причини, що його викликала.

Однак не з кожним в розмові, українці з Ансамблю (хлопці й дівчата!) відкривають свою душу, бо вони не певні, чи саме ті, що бажають з ними порозмовляти не є підісланими агентами МВД.

Вони стверджують, що при "Хрущові стало легше", вже не чути, щоб когось схопили вночі й вивезли невідомо куди, чи взагалі десь поділи, але... — Ви ж там були, кажуть вони, то хіба можна сказати, що буде завтра? Режим же той самий! Але русифікація не припиняється й набрала вже не прихованих форм!

Ось, кажуть вони, Ви тут маєте проблему з дітьми, які розмовляють по-англійськи, а наші діти розмовляють по-російськи (мова йшла про Київ!), бо скрізь російщина!

Члени Ансамблю знають один одного, бо спільно працюють, але тих, з "міністерства культури", ніхто з них не знає й перед тим ніколи не бачив... знають, що це є "охорона" Ансамблю.

Чи серед членів Ансамблю є агенти МВД вони не знають, але, можливо, що є сексоти, які доносять на своїх співтоваришів.

Ще перед виїздом з Києва до США, танцюристів і танцюристок пересівали через густе сито МВД. Їм було наказано нікому ніяких автографів не підписувати власним ім'ям чи прізвищем. Коли їм в Нью-Йорку показали кілька автографів, вони ствердили, що таких прізвищ й імен в Ансамблі немає.

Ще в СССР членів Ансамблю інформовано про те, що в США і в Канаді є "українські фашисти", якких треба берегтися і взагалі з українцями ніяких контактів не мати за винятком "прогресистів", які "симпатизують совєтській владі".

Але про те, що в США і в Канаді живуть великі маси українців, які нічого спільного не мають з т. зв. "прогресистами", що ці українці мають свої церкви, школи, оселі, народні доми, а навіть, що українська команда копаного м'яча здобула першенство США у минулому році, про це танцюристи-українці довідалися щойно в Нью-Йорку. Й коли на одній "відправі" вони запитали Кизю — представника УССР в ОН — звідкіля у США набралася така

маса українського народу, то він відповів, що: "Це еміґранти з передреволюційних часів", з яких 65% вже давно оббиває пороги совєтського посольства, щоб дістати дозвіл на виїзд в Україну, але, мовляв, радянський уряд їм такого дозволу не дає, бо не хоче брати на своє утримання цих старших віком людей. Решта, сказав він, то є діти цих еміґрантів, які вже так перемішані з іншими національностями, що й самі не знають хто вони є.

Зі слів співрозмовників танцюристи діставали у США по одному долярові на сніданок і по одному на вечерю, а обіди оплачувало "міністерство". З цих двох долярів, що члени Ансамблю діставали на руки вони "викроювали" по кільканадцять центів щодня, щоб за ці гроші щось купити у США. Якщо б у когось виявили коштовну річ, то ясна річ, що дістав він її від когось із сторонніх і цю річ у нього відберуть.

Свою платню за подорож танцюристи дістануть щойно тоді, коли повернуться до Київа, але "щож за неї там придбаєш", скаржаться вони.

Українці з Ансамблю не можуть вийти з дива, як це українські еміґранти, що опинилися в США по другій світовій війні зуміли так швидко розбагатіти: мають чудові власні будинки з такою "обстановкою", про яку в Совєтах навіть партійні вельможі не сміють мріяти; роз'їжджають у власних гарних автах і т. п. А в нас, кажуть вони, зараз найбільше летять голови тим, що саме будують власні будинки, бо за чесно зароблені гроші ніхто його не побудує, а ті, що такі можливості мають — це безперечно злодії на урядових роботах. Їх викривають, судять, а будинки відбирають для держави...

Це добре, кажуть танцюристи, що нас тут в Нью-Йорку українці зустрічають з квітами. Але деж ті фашисти, що нас ними залякували?

Після акції Спілки Визволення України біля Метрополітен Опери, танцюристи ствердили, що вони читали наші летючки (летючки були двомовні: по-англійськи й по-українськи) й вдоволені з того, що їх "фашисти" не переслідували й не називали "москалями", як це, кажуть вони, мало місце в Англії.

Що з того, казали вони, що там на плакатах було написано "Слава Україні!", а нас англійська поліція мусіла під охороною водини до театру й з театру до готелю, де вони мешкали, бо пікетники загрожували ножами!

— "Війна, казали танцюристи, є найнепопулярнішим словом в Україні. Вона принесла стільки горя й сліз українському народові... Але так, як є, продовжуватися довше не може"...

Танцюристи-росіяни з Ансамблю тримаються осібно від українців. Ось чотири з них сидять у ресторані в Нью-Йорку й п'ють пиво. До них підходить група українців, місцевих молодих хлопців. Зав'язується розмова... По якомусь часі росіяни кажуть:

— "Ми, рускіє, а ось ви українці, та ще й мабуть націоналісти й з нами розмовляєте. А нам брехали, щоб ми вас стереглися. Вот, вралі нам сволочі!"

Чи зі скромности, а може й пощирості українці-танцюристи хваляться Українською Капелою Бандуристів, що є в Києві. Ось коли б, кажуть вони, Ви побачили й почули наших бандуристів, то наш Ансамбль проти них є ніщо! При Капелі Бандуристів так само є танцювальна група, яка технічно навіть перевищує те, що показуємо ми, твердять танцюристи.

І дивно, кажуть вони, що Капеля ще не побувала у США і в Канаді?

Ми, кажуть вони, говорили з Юроком, що спровадив наш Ансамбль до США, щоб він привіз сюди Капелю Бандуристів, а він каже, що її тут не зрозуміють, бо бандуристи співають, а співу американці не второпають?

І дійсно! Були тут "Берьозки", які співали поросійськи, то їх американці "розуміли", а бандуристів не зрозуміють...

Очевидно тут діє неписана умова між Юроком і "міністерством культури" СССР, яке не зацікавлене в занадто великій популяризації українського мистецтва.

Однак, якщо українці добре притиснуть "прогресивну" п'яту колону у США і в Канаді, то Москва примушена буде випустити за межі свого царства й Українську Капелю Бандуристів! Вона мусітиме рятувати своїх вислужників! Отих "старих дурнів", як їх називають танцюристи Ансамблю з підсовєтської України.

Українська Фірма

ALPHA FURNITURE Co.

735 Queen St. West, Toronto, Ont. Tel. EM 3-9637

Радіоприймачі

Телевізійні апарати

Домашні меблі

Пральні машини

Відкурювачі

Електричні та газові кухні.

О. Гладун

СФАЛЬШОВАНИЙ ЮВІЛЕЙ УПА

Коли преса ЗЧ ОУН (бандерівців), зняла пропагандивний галас довкола відзначення у 1962 році 20-річчя створення Української Повстанчої Армії, а вслід за цим їх прибудівки почали у своїх партійних гетах відсвятковувати цей ювілей, не було жодної потреби будьщо в цій справі спростовувати, чи вияснювати. Вірилось, що об'єктивний науковий дослідник, десь в НТШ, чи в УВАН вже напевно мав досить часу, щоб відсіяти партійну полову з різних пропагандивних писань у справах, що відносяться до створення УПА й що десь в одній з цих установ вже готовий до друку науково-історичний матеріял про одну з найважливіших дат в історії визвольної боротьби українського народу останнього періоду.

Але коли стало відомо, що й Комітет Українців Канади збирається перевести свій Сьомий Конгрес під знаком 20-літнього ювілею УПА й Український Конгресовий Комітет Америки почав посилатися на цю саму дату, це вказувало на те, що обидві ці найвищі репрезентації українців за океаном потрапили на вузько-партійну вудку ЗЧ ОУН.

Це ще один доказ, що український науковий світ на чужині, як наприклад УВАН, не служить інтересам української визвольної справи! Вже не раз ми читали звіти цієї установи про "наукові сесії", що були присвячені "позитивній діяльності" українських запроданців Москви комуністів: скрипників, любченків, хвильових і їм подібних. Але ніколи не мали нагоди вичитати, щоб такі сесії були присвячені справжнім борцям чи силам, що боролися за незалежну Україну?

Отаман Т. Бульба-Боровець — перший організатор і командир Української Повстанчої Армії, а пізніше командувач Української Народньої Революційної Армії, що перебуває у США, під боком Української Вільної Академії Наук, ще й до сьогодні не удостоївся уваги науковців цієї установи, як живий свідок і керівник партизанської війни проти німецьких і російських окупантів України в часі другої світової війни. Але не встиг з'явитися в Нью-Йорку "антисталініст" Іван Майстренко, відомий зі своїх прокомуністичних писань у збанкротованому нині його органі УРДП "Вперед", як відразу УВАН влаштувала йому "наукову" доповідь про українських комуністів, які так само, як і він, були вірними вислужниками Москви, але яких хвильовисти малюють "патріотами" українського народу.

Такими їх малює й Іван Майстренко!

Невже ж за 17 років, що минули з дня закінчення другої світової війни в НТШ, чи в УВАН не знайшлося охочих науковців, які б написали правдиву історію про УПА?

І це в той час, коли хвильовисти надрукували в англійській мові вже кілька фальшивих "наукових праць" про "український націонал-комунізм" з чого чужинець "переконується", що в Україні крім комуністів ніхто не дбав про інтереси українського народу?

Отаман Тарас Бульба-Боровець — голова Головної Управи СВУ,що є одним з живих свідків, та й не лише свідків, а й організаторів перших відділів УПА на Волині й Поліссі, в органі СВУ "Місія України" ч. 1 (6) за квітень 1959 року в статті **"Друга світова війна й українські збройні сили"** про створення УПА, між іншим пише:

> "Плян організації Української Повстанчої Армії на випадок німецько-російської війни, був опрацьований Воєнним Міністром і начальником Генерального Штабу Української Народньої Республіки ген. Сальським та його заступником полк. Валійським ще в осени 1939 року. Натомість військові пляни ОУН А. Мельника були окремо розроблювані ген. Капустянським та полк. Сушком. Потім ці два пляни зведені в одну цілість. Військовий плян ОУН Бандери був зовсім окремий.
>
> Таємним наказом Президента і Головного Отамана Військ УНР Андрія Лівицького в червні 1940 року, Головнокомандуючим УПА був призначений Голова УНВ Тарас Боровець, з рівночасним присвоєнням йому звання — отаман Тарас Бульба. Обов'язки начальника штабу УПА на різних відтинках часу виконували: полк. І. Литвиненко, сотн. Рогатий, полк. П. Дяченко, полк. П. Смородський і пор. Л. Щербатюк-Зубатий. УПА була поділена на територіяльні Січі.
>
> У формі Поліської Січі УПА виступила на воєнну арену 22-го червня 1941 року проти російської окупаційної влади...".

Про причини переіменування УПА на УНРА, от. Т. Бульба-Боровець пише:

> "Аж в лютому 1943 року провід ОУН Бандери повідомив Головну Команду УПА, що їх організація змінила своє ставлення до партизансько-повстанської акції та є готова приєднатися до спільної боротьби в рядах УПА. При цьому запропоновано, щоб діючі досі окремо партійні боївки, що називалися Військові Відділи ОУН включити в УПА. Головна Команда УПА поставилася до цієї пропозиції позитивно. Розпочалися переговори між представниками проводу ОУН Бандери та Головною Командою УПА, які провадили від ОУН Бандери Олександер Бусель та пор. Сонар, а від УПА от. Т. Бульба та пор. Щербатюк-Зубатий. Ці переговори тягнулися до 20-го травня 1943 року й закінчились без позитивних наслідків із-за великих розбіжностей у поглядах на принципові справи".

Далі йде довгий уступ про мотиви розбіжностей, які призвели до того, що:

"ОУН Бандери з наказу урядуючого тоді її провідника Миколи Лебедя, що виступав під псевдом Максим Рубан, контрпропозиції Головної Команди УПА відкинула та заснувала свій окремий штаб під назвою УПА-Північ...

Таким чином Лебідь-Рубан диверсійним маневром в травні 1943 року розколов УПА на дві групи, оголосивши війну первісній УПА у формі терору проти тих українців, що **не** стояли на позиціях ОУН Бандери".

Про переіменування Української Повстанчої Армії є матеріяли в газеті "Оборона України" ч. 1 за серпень 1943 року, що її видавав Відділ Пропаганди при Головній Команді Української Народньої Революційної Армії. Між іншим на першій сторінці згаданого числа, надруковано в цій справі наказ, який нижче друкуємо:

НАКАЗ Ч. 81

Головної Команди Української Народньої Революційної Армії від дня 20. 7. 1943 р.

В зв'язку з переіменуванням Української Повстанчої Армії на Українську Народню Революційну Армію, наказую всім командирам відділів відчитати перед фронтом наказ ч. 80 і дальше виступати під назвою: Українська Народня Революційна Армія.

Командувач Української Народньої Революційної Армії

(—) Отаман Тарас Бульба-Боровець

Стаття от. т. Бульби-Боровця, з якої попереду цитуємо окремі уривки, написана на підставі документів, які зберігаються в його архівах. Крім того, ще живі й деякі з тих осіб, яких він називає по прізвищах у своїх матеріялах про УПА.

Є на чужині й УНРада, що називає себе "переємницею" традицій Державного Центру УНР. Але якраз ця УНРада з того часу, як у ній почали верховодити хвильовисти, а конкретно Іван Багряний, всякими способами затирає саму згадку про от. Т. Бульбу-Боровця? А чи його можна відокремити від УПА?

Дійшло до того, що Іван Багряний — теперішній віцепрезидент УНРади, — дозволив собі у своєму журнальчику "Штурм" ч. 1 за вересень 1953 року "висловити недовір'я" от. Т. Бульбі-Боровцеві, а до небес підніс Тухачевського, Гамарника, Блюхера й інших московських "полководців"?

І ще запам'ятаймо, що теперішній віцепрезидент УНРади не написав про Українську Повстанчу Армію одного рядка, натомість аж з шкіри вилазить, розхвалюючи Ансамбль Танцюристів з УССР, який, мовляв, для "справи" України робить **більше** ніж вся дотеперішня діяльність українських самостійників, а СВУ і її членство, на чолі якої стоїть от. Т. Бульба-Боровець, "віцепрезидент" називає "злочинцями" за те, що перебування Ансамблю в США і в Канаді СВУ використала для акції проти російського колоніялізму?

Чи не є це показовим для теперішньої УНРади, що її П'ята Сесія не знайшла часу, щоб розглянути заяву СВУ про її прийняття до УНРади?

Що можна очікувати від теперішніх керівників цієї УНРади, коли, наприклад, М. Лівицький — голова її Виконного Органу — виступаючи з доповіддю в Лондоні 26-го травня ц. р. на Академії присвяченій сл. п. Головному Отаманові С. Петлюрі договорився до того, що, мовляв, до петлюріського руху спротиву на підсовєтській Україні

"вже відверто приєднувалася велика частина українських комуністів, тим самим стаючи на шлях до якого вперто йшов Петлюра. Коли Хвильовий в умовах терористичного совєтського режиму не завагався кинути відважне гасло "Геть від Москви", він повторював те, що перед ним проказав Петлюра, Крутяни й Базарівці".

З цієї промови, як на долоні видно, що ніякої УПА цим "головам" і у вісні не ввижається. Їхнім богом є Хвильовий!

І чому ж сьогодні проливають крокодилячі сльози над сфальшованою датою ювілею УПА саме ті, які дуже добре знають, що тепершня УНРада ісповідує не традиції УНР, а в тому й УПА, а "здобутки жовтня" в УССР?

Як сьогоднішня УНРада може забирати голос у справах створення УПА, коли її командир от. Т. Бульба-Боровець рішуче й категорично виступає проти хвильовистської УРДП Івана Багряного, як випадової бази червоно-московської аґентури та вимагає усунення УРДП з УНРади?

Як може забирати голос у справах правдивого ювілею УПА скажемо УККА, коли Спілка Визволення України на підставі документів обвинувачує цю репрезентацію українців у США в пропаганді "реалітетів" в УССР та в антисоборницьких тенденціях?

Дійсно зачароване коло. Насвітлювати справу УПА, як велить історія — це значить писати про особу от. Т. Бульби-Боровця, а тому, що він очолює СВУ, то це значить робити "рекляму" й СВУ?

Тому й вирішено "угробити" УПА, що її створив Уряд УНР, а підтримати сфальшовану бандерівцями ювілейну дату!

Очевидно, що і в цьому випадкові Спілка Визволення України не може залишатися байдужою. При Головній Управі повинна бути створена спеціяльна Комісія, яка на підставі свідків, учасників і документів має опрацювати матеріяли про створення Української Повстанчої Армії та її діяльність під командою от. Т. Бульби-Боровця.

СЬОМИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ

Ветерани Армії Української Народньої Республіки проти І. Багряного й М. Лівицького. З'їзд обвинувачує УНРаду в почервонінні. Представники УНРади ген. А. Вовк і ген. Шраменко прославляють Хвильового. Вояки Армії УНРеспубліки домагаються надзвичайної Сесії УНРади та протестують проти фальшування ювілейної дати створення Української Повстанчої Армії.

Слідом за Спілкою Визволення України, яка теперішнє керівництво Українською Національною Радою розглядає, як вороже ідеї Української Народньої Республіки, подібне становище зайняв і Сьомий З'їзд Союзу Українських Ветеранів, що об'єднує в цій військовій організації командний склад і вояцтво Армії Української Народньої Республіки.

На З'їзді був також присутній от. Тарас Бульба-Боровець — голова Головної Управи СВУ й перший командир Української Повстанчої Армії.

І в час, коли бувші вояки української незалежної держави й репрезентанти підпільної партизанської армії, що під прапорами Української Народньої Республіки боролися за волю й державність українського народу, висловлювали своє обурення, щодо теперішнього стану в Українській Національній Раді, голова її Президії інж. О. Бойдуник подорожує по світі та вмовляє українських іміґрантів, що саме тепер коли в УНРаді верховодять хвильовисти її політика відображає прагнення українського народу; віцепрезидент ДЦ Іван Багряний на сторінках пресового органу УРДП «Українські Вісті» на всі заставки розхвалює «культурний обмін» з УССР, який, мовляв на прикладі Ансамблю танцюристів, свідчить про те, що в Україні «процвітає» українська культура, а М. Лівицький — голова ВО УНРади під час своїх виступів у Англії оперує гаслом Хвильового «Геть від Москви», для того, щоб заявити, що Хвильовий і «інші українські комуністи» йшли слідами Симона Петлюри?

Нижче містимо звіт зі З'їзду Українських Ветеранів, який свідчить про те, що українське вояцтво незабаром скаже своє останнє слово теперішнім верховодам УНРади, які посилаючись на «аполітичність» військовиків не допускають вояків УНР до участи в УНРаді, та провадять Державний Центр УНР під червоні прапори Хвильового! *Редакція.*

В днях 14 й 15 липня ц. р. відбувся в Мюнхені Сьомий З'їзд Союзу Українських Ветеранів, що має осідок своїх керівних органів у Німеччині.

З'їзд попередив Молебен, що його відправив митр. протоієрей декан о. Паладій Дубицький в асисті о. Маркіяна Кардашенка.

Наради відкрив голова СУВ ген. шт. полк. Василь Татарський, який, привітавши гостей та делеґатів, попросив усіх присутніх однохвилинним постанням з місць вшанувати пам'ять членів СУВ, які відійшли у вічність.

До складу Президії З'їзду, були одноголосно вибрані: сотник д-р Дмитро Куликовський—голова та сотник П. Кизимів і підхорунжий М. Куликовський секретарі. До Почесної Президії запрошено: митр. протоієр. о. Паладія Дубицького, ген.-полк. О. Удовиченка і ген.-полк. А. Вовка.

Після цього приступлено до ділової частини з'їзду. Прийнявши порядок денний, заслухано писемні привітання, які були прийняті З'їздом гарячими оплесками. Між ними від Пана Президента УНР в екзилі д-ра Степана Витвицького, Їх Високопреосвященства Митрополита УАПЦ Архиєпископа Ніканора, Їх Преосвященства Екзарха Єпископа Платона, ген-полк. А. Вовка—Кер. Рес. Військових Справ УНРади, ген.-полк. О. Загродського, ген. О. Вишнівського, ген. М. Садовського, полк. інж. В. Філоновича та інших. Після цього З'їзд заслухав усні привітання, які виголосили пп.: інж. С. Довгаль від УСП і «Проблем», мгр. Мельник від ЦПУЕН, проф. П. Зайцев від УНДС, от. Т. Бульба-Боровець від СВУ, полк. М. Стечишин від СУВі, ген-полк. О. Удовиченко від Т-ва Вояків у Франції, п. Чорній від «УС» і ЗП УГВР і о. митр. протоієрей Паладій Дубицький від УАПЦ.

Після виборів різних Комісій гол. З'їзду сотн. Д. Куликівський уділив слово гол. СУВ полк. В. Татарському для звіту, який порушив організаційні, фінансові та видавничі справи СУВ. В другій частині він багато уваги приділив справі взаємовідносин між УНРадою та СУВ. З'їзд почув оповідання від конфлікту між головою ВО і Головною Управою СУВ, який постав у наслідок того, що вояки на своїй нараді 9 липня 1961 р. постановили домагатися від УНРади приділення відповідної кількости місць для репрезентантів вояцтва, а крім того гостро виступили проти заміру деяких членів ВО і Президії УНРади перенести ДЦ за океан. Керівні Органи СУВ теж гостро виступили проти усунення з посту Віцепрезидента УНР заслуженого уенерівця та сподвижника сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри, ген-полк. О. Удовиченка і посадження на його місце Івана Багряного, псевдоніма й фанатичного ґльорифікатора комуністичного хвильовизму. Далі полк. В. Татарський говорив про критику з боку ГУ СУВ голови ВО М. Лівицького і голови УНРади І. Багряного, які замість консолідації, якщо не всіх укр. політичних сил, то принаймні тих, що стоять на позиціях УНР, допровадили УНРаду до нової кризи й до диктатури 3-ох партій. За це ці партії (УРДП, УНДС і ОУНм) під-

няли ґвалт, що СУВ наставлений вороже до ДЦ, ототожнюючи цим тих пару осіб з Державним Центром. СУВ був, є і буде підпорою нашого Д. Центру, але він ніколи не буде спокійно дивитися на руїнницьку роботу та інші неподобства, які в ДЦ деякі політикани взялися переводити, — цими словами закінчив свій звіт полк. В. Татарський.

В дискусії забирала голос велика кількість делеґатів. Крім ген. Шраменка та ген. А. Вовка (представники ВО і УНРади), які намагалися виправдати скритиковану політичну лінію згаданих осіб з ДЦ та намагалися піддавати З'їздові думку про ідеологічне споріднення борців за українську державну незалежність з Хвильовим та його сучасними послідовниками, решта промовців, як п. М. Куликівський, ген. Дашкевич, полк. Стечишин, пполк. Сумароків, пор. Боярський, от. Т. Бульба-Боровець, сотн. П. Кизимів і сотн. д-р Д. Куликівський та інші схвалили лінію ГУ СУВ, критикуючи М. Лівицького та І. Багряного й гостро засуджуючи хвильовизм, та його ґльорифікаторів і протекторів.

У висліді цієї критики, Резолюційна Комісія поставила на голосування точку про недовір'я М. Лівицькому й І. Багряному, яка хоч і не перейшла, проте сам факт, що за неї було подано 8 голосів проти 15, промовляє за те, що комбатантам вривається терпець заради збереження авторитету ДЦ УНР толерувати шкідливі дії окремих осіб в його складі.

У п'ятій точці Резолюцій, Сьомий З'їзд просить Пана Президента Української Народньої Республіки в екзилі, д-ра Степана Витвицького, щоб у найкоротшому часі було скликано надзвичайну Сесію УНРади з метою її реорганізації на широкій базі всіх українських визвольних АНТИКОМУНІСТИЧНИХ сил, які визнають концепцію УНР.

В біжучих справах полк. В. Татарський порушив справу ювілею УПА. Він заявив, що в щоденнику «Свобода» у США з дня 10-го липня ц. р. появилася стаття про те, що зараз деякі українські організації в США і в Канаді, а зокрема УККА і КУК переводять відзначення 20 річчя створення УПА.

З приводу цього, З'їзд Ветеранів одноголосно ухвалив:

> «Ми заперечуємо це неправдиве відзначення. Всім відомо, що наказом пок. Президент УНР А. Лівицького з дня 30-го грудня 1939 року було доручено от. Тарасові Бульбі-Боровцю створити Українську Повстанчу Армію, яка й була створена у 1940 році, а не в 1942 році, як пише «Свобода», намагаючись очевидно заперечити історичну правду й перекреслити важливість акту, що вийшов з рамени УНР».

Після схвалення роботи уступаючих керівних органів VII З'їзд обрав нові: Головна Управа — голова ген. шт. полк. В. Татарський, І. заст. голови пполк. П. Сумароків, ІІ. заст. голови сотн. д-р Д. Куликівський та члени ГУ — пполк. інж. Я. Зінченко, полк. І. Кисіль, сотн. П. Кизимів і пор. А. Боярський; Гол. Контрольна Комісія — майор Н. Зіневич — голова, члени — пор. І. Сівкевич і пор. К. Трохимець; Товар. Суд — голова полк. М. Стечишин, члени — пполк. інж. Г. Хімічевський і сотн. Г. Орловський.

**
*

Нижче наводимо в скороченні деякі голоси в дискусії на З'їзді Ветеранів та друкуємо привітання З'їздові від ген. О. Вишнівського, яке є грізною пересторогою в обороні традицій Української Народньої Республіки.

Перший просить слово підхор. М. Куликівський. Я дуже вдячний вам, пане Голово СУВ, що ви запросили мене на цей З'їзд, мене малої ранги старшину, що боровся за Україну в 3-ій Залізній Дивізії під командою нашого заслуженого ген.-полк. О. Удовиченка. Чи для того ми боролися за Україну під прапором сл. п. С. Петлюри, щоб тепер мати Віцепрезидентом УНР ґльорифікатора комуністів Ів. Багряного!? Наша постава до цього факту мусить бути стовідсотково негативною, інакше де гарантія, що над УНРадою замість прапора УНР, не повіватиме червона ганчірка Хвильового?!

Ген. Шраменко (від УНРади):

Як відомо, політичні середовища у всім світі в державних справах відограють провідну ролю, а не військовики. Якщо на прикладі Туреччини хочуть нам доказати противне, то сьогодні маємо факт, що військовики в Туреччині не можуть дати собі ради. Я тверджу, що УРДП стала на позиції УНР і ставлю питання: коли б недобитки незадоволені комунізмом, — ті ж таки українські комуністи, — перейшли до нас, то щож треба було б їх вішати? Тут закидають УНРаді, що вона запросила п. Майстренка на доповідь про становище в Україні. Так, запросила, і він виправдав потребу такого запрошення, бо показав, що він, дійсно на цьому розуміється більше, ніж хтось інший.

П. Кривобок:

Слова попереднього дискутанта сказані так, що у мене волосся на голові піднялося. Ще за таборових часів п. Майстренко писав своєму синові до США: «Ніколи не йди до американського війська, бо бачимо, що вони зробили з Кореєю!»

От. Т. Бульба-Боровець:

Тяжко нам воякам говорити на політичні теми, ми у свій час намагалися вступити до УНРади, але нам було відмовлено. Ми знаємо, що в 1918 році одна шкіряна куртка спричинялася до поразки на цілім відтинку фронту. Вояки, які виборювали УНР, мають право її і боронити, а це буде можливе тоді, коли і вони прийдуть до слова в ДЦ.

Пп. Сумароків:

Ми пригадуємо Багряного ще з Варшави, коли він казав: «Які там петлюрівці? Все це дурниця!» А зараз, як бачимо, він з тактичних міркувань, як той запорожець за Дунаєм у турка, обернувся у «петлюрівця» і за допомогою інших забудьків навіть «перевернувся у віцепрезидента» УНР. Вояки мусять твердо стояти на своїй позиції УНР і рішуче поборювати подібних «петлюрівців».

Ген. А. Вовк (від УНРади):

Я тут, як член ВО, вчора вислухав дискутантів, які критикували УНРаду. Представники преси, що є тут присутні, використають цю дискусію в такім вигляді, що вона може нам пошкодити, а треба знати, що нашою пресою цікавляться і чужинці, вони її не тільки читають, але й студіюють.

Я вчора чув одного дискутанта, який сказав: «Панове генерали, полковники й інші! З ким ми йдемо? В УНРаді сидять агенти-хвильовистів!» А тим часом, насправді, у нас хвильовистів не було і немає. Щодо хвильовизму, то я твердо вірю, що в Україні хвильовизму ніколи не буде. А при тім не забуваймо, що так, як Армія УНР була проти Москви, так само і Хвильовий казав: «Геть від Москви!» Закидається нашому Урядові якесь червоніння, тощо, але чомусь ті люди забувають, що Україна таки є там, а не тут.

Пор. Боярський:

Я не політик, але те, що я бачу і чую можу сказати, що не політиком нікому бути не можна. Представники ДЦ пп. ген. Шраменко і ген. Вовк у своїх промовах стали на захист хвильовизму. А чи здають вони собі справу, якого лиха наробили оті наші хвильовисти, що засіли в УНРаді і провадять там свою шкідливу політику. Є політики і політикани і до останніх якраз і належать хвильовисти, яких наші пп. генерали намагаються боронити.

Ген. Дашкевич:

Я стою на становищі, що у світі є такий порядок, що більшість вибирає свій уряд і йому тоді всі підпорядковуються. Тому, коли ми вибрали представників до УНРади, то мусимо їх і її підтримувати. Але при цім маємо право і на критику. Це є наше право. Австрійський Канцлер приймав делегацію учнів, а ось наш керівник ВО, п. М. Лівицький, чомусь не прийняв делегатів від СУВ. Наш Уряд також не відповідає на запити СУВ. Чи не пахне тут Сталіном-Гітлером? СУВ не може говорити з людьми, які вихваляють тих, що боролися проти УНР. Хвильовий був у НКВД ще на фронті ми не можемо забути його роботи, а нам кажуть простити такі дії, бо це, мовляв, відійшло вже до історії. Ми мусимо вжити всіх заходів і не допускати на відповідальні пости в УНРаді колишніх комуністів. Дію нац. комуністів у ДЦ можна порівняти зі справою убивства полк. Коновальця, коли убивник працював теж і в ОУН, але як агент Москви. Так само може трапитися і зараз в УНРаді, якщо буде заборонена критика.

Сот. П. Кізимів:

Не є випадково, що займаємося не своїми справами, а політикою. Тут багато говорилось про те, що, мовляв, критикувати когось нам не вільно. Так воно не є насправді, бо живемо у світі, де критика не заборонена. Інша справа, коли ті, яким слід було б звертати увагу на цю критику, а тим кого критикують давати річеву відповідь на ті чи інші закиди, тоді викристалізувалась би й правда, але цього ми не бачимо.

Пп. Сумароків в своїй доповіді каже, що у Варшаві Ів. Багряний казав: «Які там петлюрівці? Все це дурниця!» Але ж відомо, що «пан віцепрезидент» УНР ще збирається отих не милих йому петлюрівців нищити, «як псів в Україні!» За останнє десятиріччя було стільки написано проти так званих «революційних демократів» і їх керівництво, стільки було надіслано до УНРади протестів проти особи Ів. Багряного, що, мабуть, течки всіх фракцій не витримали б. А який вислід? — Ніякого! В 1955 році в бюлетені УНГ за червень-липень місяці була надрукована стаття п. н. «Про що не можна мовчати». В цій статті УНГ не обмежилася однією критикою, а прямо таки заявила, що УРДП і її керівництво, яке пропхалося до УНРади і захопило там ключеві позиції, є ніщо інше, як зборище совєтської агентури. Вимагалось також, щоб УНРада перевірила ці закиди проти УРДП і зробила з цього відповідні висновки. Але жодної відповіді від УНРади досьогодні так і не отримано.

Про що це нам каже? А каже воно нам про те, що в частині людського складу петлюрівців зайшли великі зміни і, що та частина, замість того, щоб непохитно стояти на позиціях УНР, поступово починає плентатися у хвості так званих «революційних демократів». Це ми бачили і чули на нашім З'їзді, коли представники від ВО й Президії УНРади намагалися запевнити нас у тім, що боротьба Армії УНР проти Москви утотожнена з гаслом чекіста Хвильового «Геть від Москви!» та що найвищим знавцем подій на Україні в сучасній добі є комуніст Майстренко. Чи могли ми сподіватися, що особи, які під прапором УНР складали присягу на її вірність, скотяться до такого болота?

У своїх постановах ми мусимо заявити недовір'я «віцепрезидентові» теперішньої УНРади та вимагати усунення його з цієї посади і в цей спосіб виправдати себе, як правдивих носіїв ідеї С. Петлюри, інакше не лише теперішнє, але й прийдешнє покоління українців плюватимуть на наші тіні, — і матимуть рацію!

Сотн. Д. Куликівський:

Нав'язуючи свої перші слова до останніх думок ген. Дашкевича про відсутність організаційного зв'язку між СУВ і відповідними іншими українськими організаціями, зокрема галицькими і про вказану п. генералом причину цього явища, — пасивність в цім напрямку ГУ СУВ, зазначає, що він, хоч і не проти критики головної управи, проте мусить, нажаль, заперечити, п. ген. Дашкевичеві. Причину відсутности організаційного зв'язку між СУВ і галицькими військовими організаціями не завинила Головна Управа СУВ, ця причина значно глибша і старшої дати, коли СУВ ще зовсім не існував.

Мудра і чутлива людина цю причину почасти вбачає вже в самій номенклятурі, яку вжив п. ген. Дашкевич, кажучи, що під час визвольних змагань не було ріжниці між «галичанами» і «східняками». Власне, цю ріжницю, нехотячи, і подає сам п. ген. Дашкевич цією своєю номенклятурою, бо, коли поняття «галичанин» ще в якійсь мірі пов'язується з поняттям «українця», то в цей час назва «східняк» (а їх є понад 37 мільйонів!) може бути з однаковим успіхом застосована до якого завгодно східняка, наприклад: до людини зі східньої галичини, з Іраку, з Сирії, з Афганістану тощо. Та тут не місце довше над цим розводитися. Ми скажемо лише коротко, що причина згаданого явища є та сама, що і причина сучасної, катастрофальної національної, соборницької недокровности теперішнього нашого Державного Центру.

Промовець оповів про те, як він був несподівано заскочений і здивований, коли, звільнившись на хвилину від обов'язків голови З'їзду, був запитаний представником Уряду, чому З'їзд перетворився, мовляв, у мітинг? Запитаний перепитався, чи взагалі, а чи лише в цей момент. Відповідь була така, що З'їзд взагалі вражає мітинговістю. Промовець запитав: чому? «А тому, — відповів представник Уряду, — що лунають тут на адресу діячів ДЦ такі слова, як «шахрайство», — а цеж хуліганство! — додав у свою чергу теж «на парляментарній мові» представник Уряду. Сотн. Д. Куликівський відповів, що незачував на З'їзді такого слова, як «шахрайство», а, зрештою, коли б хтось і промовив так, то це ще не робить З'їзд мітингом так само, як слово «хуліганство» не робить пана представника Уряду парляментаристом. Тим більше, що на З'їзді відбувається критика не ДЦ, лише окремих осіб, а така критика належить до прав демократії. З другого боку, коли хтось закине комусь шахрайство, то, виходячи лише з цього факту, ще не можемо того першого називати хуліганом, а того другого аристократом духа, бо, якщо перший доведе свою правдомовність, тоді другий сам ризикує опинитися на боці першого.

Ми чули тут також, як пан представник Уряду залякував пп. делегатів присутніми на З'їзді журналістами і попереджував делегатів, щоб вони, бува, не дуже гостро висловлювалися, бо тоді, мовляв, про наші справи довідаються всі, бо світ, мовляв, нашу пресу читає і навіть студіює. Мусимо сказати, що п. представник Уряду б'є не туди, куди треба, бож є очевидним, що треба промовляти до сумління тих, хто робить у нашім суспільнім житті всілякі неподобства, а не тих, що про них осмілюються говорити. Аджеж від неподобств валиться наше життя, яке для нас є важливішим від опінії світу: але, бачимо, що наші погляди ріжняться, — а це дуже знаменне і характеристичне! (Оплески).

Ми також тут чули, як представник Уряду пробував промовляти до нашої логіки, кажучи: «Аджеж армія УНР була проти Москви, алеж так само й Хвильовий був кинув гасло — «Геть від Москви!» Отже, — зачувши таку мудру сентенцію, ми повинні були б зробити і такий самий мудрий логічний висновок: значить, ми, вояки, рештки Армії УНР, повинні йти по одній дорозі і в один крок з хвильовистами! І це було б, на думку п. представника Уряду, дуже логічно! Одначе п. представник Уряду не зауважив у цій справі такої правди, що сама для себе логіка є «немов те дишло, куди його повернеш, туди і вийшло!» Бо ж хіба він забув, що Армія УНР була не тільки проти Москви, але воювала й проти цих Хвильових і хвильовистів, які ретельно їй допомагали поневолювати нашу Батьківщину Україну! (Оплески).

А ось представник Уряду, незадоволившись попереднім, у дальшій своїй промові ще раз спробував проїхатись на улюбленій ним «логіці». Він сказав: «Панове, не забуваймо, що Україна там, а не тут і нарід наш — там, а не тут!» Ну, щож — це правда, але для чого представник Уряду про це нам говорить? Хіба ми самі про це не знаємо? А ось чому: тут, бач, справа в простім розрахунку: учасники З'їзду, почувши таку непорушну правду, мусять логічно думати, зробити такі самі висновки, як свого часу були поробили сумнозвісні студинські, всілякі крушельницькі, перхавки та інші, які колись казали: «Пане добродію, УССР є, будь-що-будь таки українська держава!» Але, — як логіка, так логіка до кінця! — додамо ми від себе для підмоги представникові Уряду і скажемо: якщо нарід наш є «там» і Україна теж, то і УССР є теж Українською державою, то, значить, і Державний Центр наш, виходить, є «там»... Ось бачимо, куди може завести «логіка», якщо ми, тенденційно послуговуючись нею «тут», одночасно бодай на мент забудемо, що Україна, яка є, дійсно, «там» і український народ, який є теж «там» знаходиться в тотальній страшній неволі! А тоді представник Уряду зрозуміє, що корінь справи не в богудухавиній логіці, але таки в тім «червоніні УНРади», що тут згадував полковник Стечишин.

ДО ПРЕЗИДІЇ 7-го ДЕЛЕГАТСЬКОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ у НІМЕЧЧИНІ.

Дорогі Побратими Зброї!

Щиро - сердечно вітаю 7-ий Делегатський З'їзд Союзу Українських Ветеранів. Бажаю повного успіху в його праці та повної підтримки Звернення Керівних органів СУВ-ів до всіх бувш. Вояків УНР і УГА.

Приєднуюсь до протесту СУВ проти того невідрадного стану, що в ньому опинився Державний Центр УНР-ки. Він є не тільки виправданим, але й конечним, у першу чергу, як голос перестороги ветеранів Української Визвольної боротьби, під прапором УНРеспубліки й проводом Головного Отамана Симона Петлюри. У цій нашій визвольній боротьбі, головний тягар на полях боїв винесла на собі армія УНР, отже й ми, як колишня частина тієї армії. У нашій новітній історії, ми залишили за собою шлях повний слави і страждань, що стелився нам більш терниною ніж трояндами, склавши на Вівтар-Жертовник Відродження України життя тисяч і тисяч наших Побратимів зброї, свою власну кров і своє інвалідство.

Зайнявши «другу оборонну позицію» на еміграції, ми залишилися вірними тим прапорам УНР, що під ними ми вели визвольну війну проти нашого віковічного ворога — червоних і білих москалів — як рівнож проти наших зрадників, московських запроданців, таких як скрипники, хвильові, затонські і т.д. і т.д., що збаламутили були частину нашого народу й повели його разом з Москвою проти нас, що кривавились у нерівній боротьбі за Славу і Волю України, за її Самостійність, Державність і Соборність і тим спричинилися до нашої поразки. У цьому нашому минулому й непохитності наших ідеологічних позицій — коріння не тільки нашого морального права, але й обов'язку стояти на сторожі інтересів ДЦ УНР-ки всіма легальними засобами, отже й словом.

Особливо на часі стало це тоді, коли символ Визвольної Боротьби України, що його персоніфікував у ДЦ Віце-Президент, наш славетний бойовий генерал, О. Удовиченко, замінено на символ хвильовизму, в особі його чолового представника; коли ключеве тримання керми сучасним Головою ВО (всупереч категоричних його попередніх запевнень, що він таким не хоче далі бути й не буде), стало можливим тільки ціною задоволення персональних і групових амбіцій партій, засадничо ворожих концепції УНР; коли за допомогою цих партій поборюються угрупування, що стоять на ґруті УНР; коли три літери «УНР» в нашому ДЦ починають все більше відограватися ролю лише фігового листка та коли розбрат в УНРаді і непевна спілка УНДС, УРДП і ОУНс ховають у собі зародок нової, вже дійсно фатальної кризи, що загрожує остаточним «угробленням» ДЦ УНРеспубліки. Над усім цим не можна перейти мовчки до порядку денного.

Хай же голосне «СОС» Союзу Українських Ветеранів знайде відповідній відгук у всіх тих Українських Комбатантів, що справді, а не декляративно, ставлять державу понад партіями.

Слава Україні!
Слава Президентові УНР в екзилі!
Слава ген. О. Удовиченкові!
Слава Союзу Українських Ветеранів!
З вояцьким привітом

(Ген. О. Вишнівський)

"ТАНЦЮРИСТИ З КИЄВА"

Нижче подана редакційна стаття, що появилася в торонтоському щоденнику "Телеґрам" за 25. 5. 62 р. завдяки наполегливим заходам членів КУ СВУ в Канаді, які після довгих заходів добилися зустрічі з президентом цього щоденика, п. Д. Бесетом та після довших дискусій переконали його в доцільності появи такої статті, подаючи до неї матеріяли і ідеї, на яких ця ред. стаття й побудована.

«Нині вечором експортований совєтами Ансамбль Українських Танцюристів, в складі 100 блискучих виконавців, кружлятиме на сцені у Мейпл Ліф Гарденс і, мабуть, отримає такі самі високі оцінки, які він заслужено одержав в інших північно-американських містах.

Київський Ансамбль зверне на себе особливу увагу півмільйонового канадсько-українського середовища. Канадці, які мають своїх рідних і друзів в Україні, з при цій нагоді вітатимуть цих посланців народьного мистецтва з різними почуттями. Це перша культурна група, яка реклямується не як совєтська.

Цей Ансамбль свідчить про багату культуру і традицію 45-мільйонової української нації. Канадці українського походження вітатимуть їх не тільки як рідних, але й як виконавців найвищої форми українського народнього мистецтва.

З другого боку, розмашистий гопак не викреслить з пам'яти гірких спогадів про поневолену країну. Прем'єр Діфенбейкер вказав на «свободолюбних українців» у своєму пам'ятному виступі в ОН проти більшовицького імперіялізму.

Багато канадійських танцюристів, які вітатимуть такцюристів, знають, що ця найновіша культурна імпреза відбувається на доручення Москви, щоб, з одного боку, доказати канадцям, як помиляється їхній прем'єр, а з другого показати, як вільно може розвиватися в СССР мистецтво за більшовицькими зразками.

Вшановуючи цю найвищої якости концертову групу, канадійці проте знають, що свобода ніг у танці — це далеко не те саме, що свобода цілої людини».

В. КОВАЛЬ

ХВИЛЬОВИСТСЬКА МАФІЯ Й АНСАМБЛЬ

Користаючи з того, що "Свобода" — щоденник Українського Народнього Союзу в США, перша почала пропаґандивну кампанію в напрямку "недопустити" до будь-якої протимосковської акції з нагоди виступів у США і в Канаді Ансамблю Танцюристів з підсовєтської України (бо ж вони, мовляв, "популяризуватимуть" українське ім'я серед чужинців), хвильовистська мафія в цій газеті пустила пробний бальон. Була це стаття "безпартійного" хвильовиста А. Гудовського під назвою "До виступу балетного ансамблю з УССР" ("Свобода" з 23-го березня ц. р.), в якій цей "патріот" використав нагоду "засудити" акції СВУ проти російського колоніялізму, що були переведені в Канаді з нагоди виступів червоноармійського ансамблю з Москви. Він назвав ці акції "бешкетами" та **взивав не допустити** до цього під час виступів Ансамблю Танцюристів з УССР, бо, як пише він, такі акції "компромітують українців в чужинецькому світі". Натомість А. Гудовський закликав українську еміґрацію "вітати" взагалі **всіх** "земляків", що приїздять з СССР (а не тільки з УССР!).

Що ж до виступів Ансамблю Танцюристів, то, як і належить хвильовистові, він радив українцям "культурно протестувати", але не проти російського колоніялізму, а проти... "гопака", бо, як він пише:

"...большевицькі (Отже не російські?—прим наша) імперіялісти репрезентують російську націю в США мистецтвом високого рівня, а українську — провінційним гопаком" й тому проти цього "гопака" треба "протестувати", але, як він висловлювався: "культурно: у статтях до англійської преси...".

Протестував свого часу проти "шароварщини" й Хвильовий, протестував і Багряний проти "іконописного Тараса", та нахвалявся на його могилі збудувати "елеватор", але тому, що Москва крім народнього мистецтва іншого в Україні не допускає, а "гопак" ще й робить коронною точкою у виступах московської танцювальної групи Мойсеєва, то з писанини А. Гудовського виходило, що хай цей "гопак" танцюють москалі?

Але, як видно з поасамблевої писанини цього ж Гудовського, він у "Свободі" не потрапив у тон хвильовистській мафії, бо в своїй іншій статті, що її поміщено в органі згаданої мафії "Українські вісті" з 8-го липня ц. р. цей антигопаківець аж з шкіри вилазить, щоб "довести", що саме "гопак" є найвищим досягненням української культури під Совєтами, й що це, мовляв, Спілка Визволення України ці "досягнення" заперечує.

Редакція "Свободи" підсумовуючи "дискусію" на тему постави української самостійницької еміґрації щодо виступів Ансамблю, в передовій "Ми — з України!" ("Свобода" з 4-го травня ц. р.), яка вже була написана під враженням перших його виступів в Нью-Йорку, знову закликала:

> "Але треба сподіватися, що жадна з українських організацій в Нью-Йорку не думає пікетувати Метрополітен Опери, де відбуваються виступи Ансамблю, чи в інший спосіб виявляти супроти його членів свою неприязнь".

Слід пригадати, що Редакція "Свободи" була поінформована про те, що Спілка Визволення України готує пікетування Метрополітен Опери в Нью-Йорку й, що пікетування скероване НЕ проти Ансамблю, як української мистецької одиниці, а проти російського колоніялізму в Україні. Редакція "Свободи" мала й летючку СВУ, яка була друкована двома мовами (англійською й українською) й з її змісту й сліпому було видно проти кого скеровано акцію СВУ. Але не дивлячись на це, хвильовистська мафія в цій газеті, замість того, щоб відверто написати:

— Не виступайте проти російського колоніялізму! — далі товкла воду в ступі:

— Не пікетуйте проти Ансамблю! — хоч такого пікетування ніхто не готував!

І ве ж надіслані Спілкою Визволення України до "Свободи" інформації про успішно переведену акцію біля Метрополітен Опери, як і в інших містах США й у Канаді не були поміщені на її сторінках?

І треба ствердити, що така "лінія" пресового органу УНСоюзу знайшла повне схвалення не тільки з боку майже всіх українських самостійницьких політичних середовищ, але насамперед "прогресивної" московської п'ятої колони у США і в Канаді, й у промосковському виданні Ю. Косача "За синім океаном". Московська аґентура використала писанину в "Свободі", як доказ **капітуляції** "українських націоналістів" перед "культурними здобутками" українського народу в УССР.

Хвильовистська мафія була певна, що цим разом їй вдалося тотально оковпачити всю українську самостійницьку еміґрацію скерувавши її "політику" на рейки "реалітетів" в УССР.

Тому акція СВУ для цієї мафії, як і для "прогресивної" п'ятої московської колони, була громом з ясного неба. Вона викликала скажену лють з боку хвильовистів усіх мастей, "прогресистів" і зміновіховців із ЗП УГВР та розгубленість в українських націоналістичних середовищах, які й цим разом довели своє невміння розібратися в тактичних ходах Москви!

Все ж, не зважаючи на гробову мовчанку "Свободи" й преси ЗЧ ОУН, про акцію, переведену Спілкою Визволення України, українське громадянство довідалося з преси інших українських середовищ, а головно з англомовної преси, з радіо й телевізії в Канаді, де наголошувано, що акція відбулася **не проти** членів Ансамблю, а **проти російського колоніялізму.**

Що й свідчило про те, що СВУ осягнула намічену ціль!

Але хвильовистська мафія, щоб якось виправдатись перед українським громадянством, симпатії якого в переважаючій більшості були по стороні СВУ, ні сіло, ні впало, влаштувала в Нью-Йорку, на форумі т. зв. "круглого стола" (8-го червня ц. р.), вечір "присвячений" "Підсумкам виступів Київського Ансамблю танцюристів"? Про цей вечір "Свобода" з 26-го червня ц. р. помістила інформацію під наголовком "Оцінка гостини київських танцюристів".

Про саму "гостину" та її "наслідки" виголосив доповідь п. Йосип Гірняк. Як і належить мистцеві, він розглядав Ансамбль тільки через мистецькі окуляри, а поминув мовчанкою політичний бік справи, який для хвильовистської мафії нічого доброго не ворожить.

Ігноруючи факти, п. Й. Гірняк, наприклад, твердив: "Москві не вдалося осягнути ту пропаґандивну ціль, з якою вислала вона той Ансамбль на Захід. На сцені було мистецтво, а на залі — захоплені глядачі, які відрізняли рідне мистецтво від ворожого режиму".

Спілка Визволення України, переводячи акцію проти російського колоніялізму з нагоди виступів цього самого Ансамблю, якраз ствердила протилежне. І то не лише супроти українського загалу, який готовий був повірити в те, що в Україні таки насправді "процвітає" українська культура, але насамперед щодо чужинців, які "побачили", що українському народові під Москвою дуже добре живеться, коли ті хлопці й дівчата так високо скачуть.

Акція СВУ, там де вона відбулася, протверезила і одних і других, але мафія цього "недобачає", бо її завдання полягає не в тому, щоб об'єктивно глянути правді у вічі, а щоб приховати її!

І не тільки недобачає, а ще й намагається приспати чуйність української самостійницької еміґрації, применшити значіння москавської диверсії, що їй ім'я "культурний обмін".

Не хочемо тут називати по прізвищу одного українського діяча, який відверто признався, що він був такий захоплений виступом танцюристів, що коли б в той час, на сцені з'явився "агітатор" й закликав повертатися еміґрантів на "родіну", то він би перший записався на чергу.

Одного дня автор цієї статті зустрів в одній з українських книгарень Нью-Йорку відомого на чужині письменника й частково дописувача до "Свободи". Він говорив про те, що українська еміґрація втратила своє непримиренне наставлення до московських колоніялістів, в чому переконався коли побував на виступі Ансамблю Танцюристів з УССР. Якщо Метрополітен Опера не буде пікетована, сказав він, то українська еміґрація в очах танцюристів буде потрактована, як скомунізована...

При цьому він розповів, як після закінчення програми був подався на сцену, щоб поговорити з П. Вірським, але той був зайнятий і він випадково за лаштунками зустрів танцюристку-землячку. Коли вона довідалася, що він київлянин та ще й "новий еміґрант" (а були вони тільки в двох), то відразу попросила його, щоб він купив їй пару нейльонових панчіх (бо в неї на це грошей немає) й докоряла, що це, мовляв, добре, що українці зустрічають нас з квітами, але...

"Чи лише з квітами нас треба зустрічати"? А деж, мовляв, націоналісти?

Тоді я показав йому летючу СВУ й розповів, що Спілка Визволення України готує біля Метрополітен Опери демонстрацію проти російського колоніялізму, а не робили її раніше, щоб дати час всім переконатися, як виглядає сьогодні українська "визвольна політика", що її "унапрямлює" "Свобода".

Цим згаданий письменник був дуже вдоволений та сказав, що СВУ врятує обличчя української самостійницької еміґрації у США й, що він обов'язково про цю демонстрацію напише до преси.

Але п. Й. Гірняк, зі згаданою "доповіддю", відвідав українські громади ще й у Чікаґо й в Дітройті, а подорож йому оплачувало ЗП УГВР(?), якому, як видно дуже залежить на тому, щоб поширювати "правду" про наслідки виступу Ансамблю саме в такому неправдивому світлі, як це доповідає український заслужений мистець.

Про "гостинні" виступи танцюристів з УССР п. Й. Гірняк написав ще й статтю "Вітер з України", що її надруковано в книжці "Листи до приятелів" ч. 5-6 за 1962 рік, які редагує д-р М. Шлемкевич і яку також передрукували багрянівські "Українські Вісті" з 5-12 серпня ц. р.

Характеристична ця стаття одним місцем, де шановний автор розповідає про випадок роздавання в Нью-Йорку "ворогами народу", тобто еміґрантами, подарунків "гостям" з УССР.

Про цю падію він пише таке:

"Давай земляків обдаровувати всім кращим, чим американська змеля багата, а у земляків сльози заблистіли... то ви такі? А нам казали і нас попереджали, що ви сякі! Отакі, як бачите! Братам душу оддамо!.. А за що ви мене обдаровуєте? Я ж руский?! — Ето всьо равно! Бери браток, це тобі подяка за службу українському мистецтву!.."

Бачите, як воно є? В УССР "какая разніца" і "браток, всьо равно", і тут "політичні" еміґранти від "всьоравновщини" показали москалям свою "малоросійскую шалость".

А ще коли взяти до уваги, що в цьому ж гурті були й українці-танцюристи та чули, як "буржуазні націоналісти" дякують "старшому братові" за те, що той "поширює" українську культуру, то напевно не одного з них занудило...

А в Чікаґо, щоб позбутися цих настирливих душевідданців, "артисти" з МВД, що "охороняли" танцюристів, всім заявляли:

"Нам нє нужно ваших подарков — ми всє русскіє"!

Члени СВУ, які в чотирі очі розмовляли з деякими членами ансамблю — українцями, між іншим, були ними запитувані: "Поясніть нам, чому на еміґрації така ворожнеча між українцями й росіянами"?

А п. Й. Гірняк годував їх "всьоравновщиною"!

Хвильовистська мафія "гордиться" тим, що москалі "репрезентують" українське мистецтво. Вона каже: Якщо еміґраційний російський хор Жарова складається в більшості з українських співаків, які поширюють російську культуру і росіяни проти цього не протестують, то це ж, мовляв, "злочин" протестувати про того, що росіяни "поширюють" культуру українську!

А чого ж росіянам протестувати проти того, що "хохол" співає їхні пісні? Та це ж завдання всіх московських колоніялістів "пріобщать" всі народи до "общєго котєлка"?

Москалям не треба дбати про поширювання "правди" про Росію через гопак, але коли росіяни танцюють цей гопак під назвою українського ансамблю, а в зустрічах з американцями, чи іншими чужинцями з притиском заявляють, що **вони росіяни** (так, як це було відмічено американською пресою в Нью-Йорку!) , то беручи під увагу оту "обізнаність" чужинців в "українських справах", для них воно й насправді виглядає, що Україна "в Росії", це те саме, що Пенсильванія в США.

Чи ж комусь з американців прийшло до голови, що серед танцюристів польського чи сербського, чи грузинського ансамблів, які тут виступали, треба шукати за росіянами? Але в українському ансамблі з УССР, росіяни самі лізли межиочі, й то так нахабно, що танцюристи-українці навіть не наважувалися називати себе українцями!

Щоб це бачити й відчувати, треба було цими справами цікавитись, а не після захоплення скокамн на сце-

ні, розписувати про речі, які нічого спільного не мають з реальною дійсністю!

Хвильовист Юрій Дивнич у кількох числах "Свободи", в статті "Кесареве — Кесарю", цілком правильно малює загрозу для України від русифікаційних планів Москви. Але цим він ніякої Америки не відкриває, бо СВУ вже віддавна переводить практично на протимосковському відтинкові відповідні акції, й саме ця **практична дія СВУ** виводить його з рівноваги. З приводу виступів СВУ проти російського колоніялізму Юрій Дивнич на прикладі Ансамблю Танцюристів малює їх так:

"А для тих еміґрантів, що хотіли б бучними протестами зірвати виступи Ансамблю, вона (Москва, прим. наша) передбачала компромітацію перед очима культурного світу".

Отже, за параваном "протимосковської" фразеології, Юрій Дивнич, як і "Свобода", осуджує практичну дію СВУ проти російського колоніялізму, ототожнюючи її з виступами проти українського мистецтва?

А для підсилення сказаного, хвильовист Дивнич прилатав ще й таку "страшну" для кожного українця еміґранта латку, як "компромітація перед очима культурного світу"?

А "культурний світ", як вже кожен українець мав змогу переконатися, так зацікавлений Україною, як торішнім снігом!

У совєтославному виданні хвильовиста П. Волиняка "Нові Дні" (Торонто, Канада) за червень м-ць ц. р. половина сторінок журналу "присвячена" Ансамблеві Танцюристів з УССР, та ще й таким кадінням, якому може позаздрити любе видання "прогресивної" п'ятої московської колони в цілому світі. А для п. Й. Гірняка — це найкращий доказ того, що на залі сиділи не тільки глядачі, але й пропаґандисти в користь Москви!

В довжелезній статті-репортажі "Вони з України, але й ми не з Японії...", П. Волиняк — видавець і редактор згаданого журналу, в телячому захопленні пише про "розквіт української культури в УССР" з таким піднесенням, що той, хто звернув увагу на чудернацький заголовок його писанини, відразу переконається, що цей Волиняк насправді не з Японії, а просто таки з Москви!

Вже на вступі статті читаємо, що коли П. Волиняк побачив танці у виконанні членів Ансамблю, то відразу прийшов до висновку, що "наш народ ступив на вищий щабель культури". А щоб переконати читача, яким способом український народ "досягнув" цього "найвищого щабля" під Москвою, П. Волиняк присвятив цілий розділ розповіді про те, якими орденами, титулами та почестями нагородила Москва П. Вірського — художнього керівника цього Ансамблю.

Треба мати нахабство хвильовиста, а до того ще й циніка, щоб різати по нервах українського еміґранта, розписуючи про ті московські ненависні кожному чесному українцеві "почесні", "сталінські" й "ленінські" нагороди й почесті, якими жалує Москва своїх рабів і вислужників.

І саме ці московські нагороди, на думку Волиняка, мають **переконати** закукурічених читачів його совєтославного журналу, що П. Вірський таки й справді великий мистець, а через це й українська культура в УССР стоїть на "найвищому щаблі"!

З совєтославної писанини (який вже раз?) П. Волиняка виходить, що "вищий щабель" української культури міряється не кількістю українських учбових закладів (українських по духові!) в Україні й на терені СССР скрізь, де живуть українці, не кількістю українського друкованого слова, без приміток "На українском язике" й не українізацією українських міст і сел, де вже не чути української мови, а... **гопаком,** який виконують "показухи" за кордоном з наказу Москви?

Але П. Волиняк відчув, що такою писаниною він може викликати просвітління мозку не в одного з читачів його журналу, й тому, як і в усіх подібних випадках, хапається за випробувану вже ним байку щодо його "мученичого шляху" під Совєтами, а за свідка, як завжди він виставляє п. О. Калиника, до якого відсилає всіх тих, що не вірять йому на слово. В одному місці згаданої статті він пише:

"Запитайте Олексу Михайловича Калиника — він вам підтвердить, що я разом з ним і з іншими вибрав був не "кусочок білого хліба і кілограм масла" і не шлях до сталінських орденів, а смерть".

В "Місії України" ч. 2 (11) за 1961 рік п. О. Калиник в листі до Редакції під назвою "Брехнею світ об'їдеш, а назад не вернешся" вже був дав належну відповідь П. Волинякові, але, як видно, для нього того було замало.

Але про те, як П. Волиняк ставить і Богові свічку й чортові коцюбу, говорить такий факт. У випадкові з П. Вірським, він визначає його високий мистецький талант, московськими орденаими, що ж до себе, то тут, навпаки, він (Волиняк) "український патріот" через те, що шлях до "сталінських орденів" заміняв на "смерть"?

Отже, взоруючись на писанину П. Волиняка, як оцінювати П. Вірського?

Але ми допоможемо П. Волинякові, як і багатьом "діячам" хвильовистської мафії, відповісти на це питання.

Місяць тому, Юрій Косач за заслуги перед "родіной" дістав з рук самого Кизі — представника УССР в ОН — золоту медалю, треба сподіватись, що й хвильовистська мафія не залишиться забутою...

А особливо за такий уступ у статті П. Волиняка:

"Виступати ж сьогодні проти культурного обміну — те саме, що протестувати, що сонце сходить ранком, а не в обід. Це від нас не залежить — це вже доконаний факт".

Завершенням потуг хвильовистської мафії намалювати себе оборонцями "шароварщини", яку вони самі свого часу виклинали, треба уважати дві передовиці в двох числах органу УРДП "Українські Вісті", що їх редактором і видавцем є Іван Багряний, він же й теперішній віцепрезидент УНРади. Вся його писанина, як і П. Волиняка, перенизана прославлюванням "української радянської культури" під Совєтами (бо іншої там не може бути! І. Б.) та виклинанням СВУ за її акції проти російського колоніялізму, які він називає "злочином".

Якщо взяти під увагу, що преса хвильовистської мафії ні одним словом не згадувала про десятки попередніх виступів СВУ проти російського колоніялізму, то стає не заперечним, що Іван Багряний на тлі Ансамблю Танцюристів з УССР має на меті "розправитися" з СВУ й за всі попередні виступи на зовнішньому відтинкові.

Писанина І. Багряного від початку й до кінця побудована на демагогії (а він неперевершений майстер у цьому фаховій),бо ж всі свої "випади" проти акції СВУ він побудував НЕ на ґрунті виступу СВУ **проти російського колоніялізму,** а на демагогії про те, що ні-

бито СВУ виступала проти членів Ансамблю Танцюристів, а тим самим, значить, проти української культури!

Такий демагогічний викрут вождь хвильовистської мафії вживає з подвійною метою. З одного боку стати в обороні "здобутків жовтня" в УССР, а з другого похвалити "старшого брата" на еміграції за його "мудрість" у ставленні до "культурного обміну".

В статті "Зустріч культури з примітивізмом" ("Українські вісті" з 8-го липня ц. р.) Іван Багряний починає її славословленням російській еміграції, яка, мовляв, не пікетувала ні балету "Большого" театру, ні ансамблю Мойсеєва...

А хто ж пікетував Ансамбль Танцюристів з УССР? Ніхто!

На цьому треба б було й поставити крапку. **Але, ні!**

Якби ж мафія ставила питання: Чому російські емігранти не демонструють біля театрів проти російського колоніялізму так, як це робить СВУ? — тоді б наша політграмота для "державного мужа" з УНРади зводилася б до пояснення, що росіяни, як білі так і червоні, є носіями російського колоніялізму й тому російська еміграція не є проти свого колоніялізму, а лише невдоволена з його теперішнього комуністичного режиму.

Але І. Багряний цієї політграмоти не хоче знати, а пише, що така постава росіян "робить честь розумові російської еміграції". А на адресу українців скеровує таку тираду:

> "Скажуть — "так то ж російська еміграція, представниця народу панівного в СССР і російська культура панівна!
>
> А от ми, бідні, поневолені, з нас знущаються...
>
> Ніхто так над дурнем не знущається, як він сам над собою".

Отже, який висновок з цієї писанини? Дуже простий: Там, в УССР, кадри з КПУ й комсомолу "розвивають" українську культуру. То чого ж скиглиш хохол?

Є два способи демонстрацій проти російського колоніялізму. Один хвильовистський, який завершується плазуванням перед Москвою й вимолюванням у неї "реабілітації" (поворот деяких уердепістів на "родіну"!), а другий той, що його переводить СВУ — вішання хрущовського опудала перед приміщеннями московських посольств, пікетування Об'єднаних Націй, де сидять представники московського колоніялізму з маріонетковою "суверенною" УССР, та зривання мітингів московської п'ятої колони у США і в Канаді

Такою має бути відповідь українських патріотів на "культурний обмін" з Москвою!

Який з цих двох способів насправді відповідає багрянівському означенню "дурнів", що "сам над собою знущається" хай судить читач.

Політична мудрість вождя хвильовистської мафії ніколи не стояла на належному рівні. І, як завжди з ним буває, він і цим разом в запалі демагогії не доглянув, як сам себе осмішав у цьому ж таки, редагованому ним, числі газети.

На третій сторінці, під заголовком "Київські діялоги", в замітці 'На виставі опери "Мазепа", Мартин Задека висміяв українську мову артистів столиці УССР:

"Це по-вашому, українська мова?

— А що ви хочете, коли оперу ставлять "виконуючи обов'язки українців": режисер — І. Молостова, диригент — К. Сємьонов, партію Марії співає Л. Лобанова.

— А де ж подівалися українці?

— А ви не знаєте? В Сибіру, на Колимі, в Казахстані освоюють цілину".

Під час пікетування будинку в Торонті, де виступав Ансамбль, члени СВУ носили такий транспарент: **"Москва вислала сто танцюристів з України на Захід, а мільйони українців на Сибір!"**

Як бачимо, у Мартина Задеки куди більше політичного розуму, ніж у редактора "Українських вістей" Багряного, який у своїй передовиці не зважаючи на самоосвистання твердить, що навіть при умові, якщо Москва випустить у широкий світ китайців з наліпкою "Ми — з України!", то і в цьому випадкові їх треба вітати, бо вони "поширюють українську культуру".

З вдоволенням треба ствердити, що на тлі згаданого совєтославного походу хвильовистської мафії у її "фронті" стався поважний вилім. ОДУМ, принаймні редакція журналу цієї молодечої організації, в "Молодій Україні" за липень ц. р. надрукувала статтю М. Лебединського під наголовком "Вони з України, а ми українці!", в якій автор правдиво й об'єктивно проаналізував доступні йому факти про Ансамбль Танцюристів з УССР та зробив такий висновок:

> "...цього разу Хрущов, висилаючи Ансамбль у світ для пропаґанди, постарався, щоб принаймні всі вміли крикнути — "Ми — з України". Чи ж цього одного гасла справді досить, щоб покласти деяких перечулених еміґрантів на лопатки"?

**
*

Хоч Спілка Визволення України, переводячи акцію проти російського колоніялізму, українських танцюристів вітала (тільки українських!), то однак це не означає, що погляди СВУ збігаються з теоріями тих, які приписують Ансамблеві "величезне" значіння в "популяризуванні" України в не-комуністичному світі. Спілка Визволення України на першому місці ставить питання: Чи українська культура під Москвою поступає вперед, чи вона розвивається в УССР в загальній масі українського народу? Бо для української визвольної справи, ба навіть для самого збереження української нації, сто разів важливіше не те чи чужинці щось знатимуть про Україну на підставі московських "показух", а те, чи український народ має змогу зберегти під Совєтами свою національну окремішність Як знаємо, ці можливості Москва, що рік, то все більше обмежує, бо її мета остаточна русифікація українців.

Якщо цим разом СВУ не пікетувала самого Ансамблю Танцюристів, то це тільки тому, що в його складі були також українці. Але якщо в майбутньому такі ансамблі з УССР складатимуться в більшости з не українців, то Спілка Визволення України з усією рішучістю зриватиме машкару й з самих танцюристів!

Українське мистецтво тільки тоді буде корисним для популяризації України за кордоном, коли український народ буде його творцем і носієм, а "популяризувати" Україну **без українців** — це значить лити воду на млин Москви, допомагати їй приховувати вбивство української нації!

Вже, як цю статтю було написано, авторові до рук потрапила газета "Радянська культура" з 5-го серпня ц. р., в якій під наголовком "Вони прославили мистецтво радянської України" поміщено поверховно написаний репортаж про поворот Ансамблю Танцюристів на Україну. Щоправда, на кінці є згадка про те, що "докладну роз-

СВУ ВІДКЛИКАЛА ЗАЯВУ ПРО ВСТУП В УККА

14-го липня 1960 року СВУ в США внесла до Канцелярії УККА в Нью-Йорку заяву з наміром вступити в його члени. Через п'ять місяців, тобто 20-го грудня 1960 року, за підписом Директора Канцелярії п. В. Мудрого, було одержано таку відповідь:

"Комісія для організаційних і членських справ на своєму засіданні в дні 9-го грудня 1960 року ухвалила прийняти Вашу організацію в члени УККА. Згідно зі Статутом Розділ II, стаття 2 ця постанова мусить мати ще затвердження Ради Директорів, що повинно статися на її найближчому засіданні".

І ось, в газеті "Свобода" за 26 вересня 1961 року в звіті про наради Ради Директорів, яка відбулася через 9(!) місяців після повідомлення Канцелярії про те, що саме ця Рада мала затвердити ухвалу комісії для організаційних справ, ми вичитали таке:

"Зголошену в члени УККА Спілку Визволення України (СВУ) звітодавець не ставив на голосування, згадавши, що аплікація вимагає ще деяких додаткових вияснень".

Цим "звітодавцем" був ніхто інший тільки сам Директор Канцелярії УККА п. В. Мудрий.

Зі свого боку заявляємо, що, як до наради Ради Директорів так і після їх відбуття, ніхто з Канцелярії УККА не звертався до СВУ в справі будь-яких "додаткових вияснень", про які "звітував" її директор?

Це примушує СВУ заявити, що Канцелярія УККА **саботує** прийняття СВУ в члени Українського Конгресового Комітету Америки з тих причин, що Спілка Визволення України різко зареагувала на недопустимі потягнення УККА у висвітленні політичних подій на підсовєтській Україні, спрямувавши їх по лінії пропаганди еміграційних хвильовистів й антисоборництва.

Більше того, ці закиди з боку СВУ, Екзекутива УККА всіляко замовчує, бо дотепер в тих справах не подає жадних вияснень?

Копію цього листа переслано також на адресу Відділу УККА в Нью-Йорку, який свого часу на внесок місцевого Осередка СВУ, теж схвалив домагання до Екзекутиви УККА вияснити згадані справи.

Про те, що в Централі УККА не все в порядку із замилуванням в "реалітети" й "націонал-комунізм", Спілка Визволення України відмітила в Резолюціях і Постановах Першого Крайового З'їзду СВУ в США, які апробувала ГУ СВУ та які оприлюднені в журналі "Місія України" ч. 3 (12) за 1961 рік. Сподіваємось, що УККА таки дасть на ті закиди вичерпну відповідь.

Доки цієї відповіді не буде, СВУ відкликає свою заяву про вступ в УККА, бо СВУ не може належати до складу такої організації, політика якої в питанні підсовєтської України не відповідає засадам української визвольної самостійницької політики.

СВУ в США заявляє, що коли позиції УККА в заторкнутих справах залишаться не змінними, або якщо УККА й далі ігноруватиме домагання СВУ їх вияснити, СВУ змушена буде звернутися із заявою до всіх українських, чужинецьких і американських чиників та з відповідним зверненням до українського громадянства про те, що Спілка Визволення України не уважає УККА за збірний голос всіх українців у США, а тільки за репрезентанта західньо-українських середовищ, і угруповань з підсовєтської України, які стоять на позиціях "здобутків жовтня" в УССР. Через це Спілка Визволення України виступатиме в усіх політичних справах окремо від УККА, заступаючи погляди українських самостійницьких сил, безкомпромісових антикомуністів.

Крайова Управа СВУ в США

повідь" про виступи Ансамблю в США і в Канаді й Мексиці в цій же газеті подасть П. Вірський — мистецький керівник, але вже з того, що він сказав, відразу після приземлення літака на летовищі в Борисполі, можна передбачати, що його майбутня "розповідь" матиме характер "радянської" агітки, що її зміст добре процензурують московські вислужники з "міністерства культури УССР", які видають згадану газету.

П. Вірський про ніякі успіхи українського мистецтва за кордоном говорити не насмілився. З його слів він "радіє" лише з того, що "ця наша подорож сприяла зростанню кількості щирих друзів Країни Рад, що нашими виступами на американському континенті ми відстоювали честь рідного радянського мистецтва".

А що це "радянське мистецтво" американський, канадійський чи мексиканський глядач сприйняв, як мистецтво російське, то про це хвалилася "репортерам" Людмила Козаченко — одна з солісток Ансамблю.

В столиці Мексики, каже вона, "захоплений зал, дружньо вигукував слова привітання: "Віва русе! Віва русе"!

Це і є найкраща відповідь хвильовистській мафії, як то Ансамбль Танцюристів з УССР "популяризував" українське мистецтво (І. Багряний пише "українське радянське", боже, як вигукує він, "іншого там немає!").

Не поминута в "репортажі" й згадка про: "націоналістичних недобитків" (І. Багряний називає тих, що пікетували "злочинцями"), які намагалися зіпсувати загальний піднесений настрій викликаний виступами танцюристів".

Але, як звітують "репортери": "самі американці не давали їм розперезатися...".

Вилита на українських націоналістів московська жовч, а конкретно на членів СВУ, за акцію проти російського колоніялізму, через 'Радянську культуру", буде сприйнята українським народом, як дорога для них вістка, що українці за кордоном живуть і діють, а цього якраз і добивалася СВУ своїми акціями.

ЧИ СПРАВДІ УСПІХ?

(З ПРИВОДУ ПОЛІТИЧНОЇ АКЦІЇ СУСТА)

Членство УССР в Об'єднаних Націях безсумніву набагато полегшує ведення української визвольної політики в не-комуністичному світі, а зокрема скріплює наші виступи проти російського колоніялізму на міжнародньому полі.

По-перше тому, що сама назва "Україна" в ОН звільняє українські самостійницькі сили починати акції з того: "що то є Україна?", а по-друге УССР для представників самостійних держав в ОН служить яскравим прикладом того, що ця совєтська "суверенна республіка" є московською колонією найгіршого гатунку, бо її делегація завжди й в усьому наслідує лінію Москви й ніколи ніяких своїх власних проблем не порушує й не висуває.

Розкриваючи колоніяльну залежність України від Росії, ми вказуємо на те, що т. зв. уряд УССР не є жадним представником українського народу, а складається з московських вислужників — українських комуністів, які так довго верховодять в Україні, доки за їх спиною стоїть московське НКВД чи МВД.

Прикметою кожної суверенної держави є насамперед її національне військо, яке ту суверенність захищає. Але в УССР навіть такого національного совєтського війська, як це є, наприклад, в Польщі чи в Мадярщині, чи в Болгарії, не існує.

В УССР стаціонують військові з'єднання, які складаються з різних національностей СССР, але в більшості з москалів, а українці відбувають військову повинність чи регулярну службу поза межами України. Мета такої московської політики є цілком ясна: ізолювати український народ від своєї збройної сили.

Згідно з твердженням т. зв. конституції СССР кожна "союзна республіка" має "право" вийти зі складу Совєтського Союзу. Але це є звичайний московський пропаґандивний трюк, бо такого питання ніхто в "союзних республіках" навіть не наважиться підносити не тільки тому, що увесь адміністративно-партійний апарат в УССР є слухняним знаряддям Москви, але й з тих причин, що такому актові не було б на кого опертися з вказаних вгорі причин (відсутність української збройної сили й поліційного апарату). Бо навіть коли б прийняти таку фантастичну подію за реальну дійсність, то в УССР напевно б знайшлися москалі, як, наприклад, французи в Алжирі, які б підняли голову та напевно б розпочали "акцію" за збереження "єдиної і неділимої". А Москва їм би прийшла на "допомогу". Навіть при умові, що УССР вийшовши з СССР, залишилась би надалі комуністичною на зразок Польщі чи Югославії.

Принаймні дотепер, нерушимим законом української визвольної політики, що її провадять українські самостійницькі середовища на чужині, була і є орієнтація на власні національні сили українського народу! Правда, є на еміґрації й такі, що роблять "ставку" на "кадри з КПУ й комсомолу", які мовляв "визволять УССР" від московського колоніялізму, але це чисто еміґраційне пропаґандивне явище.

Не ставимо своїм завданням у цій статті обґрунтовувати термін "власні сили", лише наголошуємо, що ця засада є нерушимим законом кожної української самостійницької організації, що допомагає українському народові в його боротьбі за свою власну суверенну національну державу. Тому цю засаду **не вільно** при будь-яких обставинах нехтувати чи підважувати її якимись іншими концепціями з розрахунку на тимчасовий конюктурний успіх (чи уявний успіх!), бо у висліді це принесе лише шкоду українській визвольній справі.

Виходячи з цієї засади пригляньмося до акції, що її перевів Союз Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА) на форумі фіктивної Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, що відбулася в Нью-Йорку дня 25-го березня ц. р. за участю 93-ох каледжів і університетів США.

Не ставлячи під жадний сумнів позитивний задум українського студенства прислужитися українській справі, слід однак підкреслити, що згадана акція СУСТА була побудована не на засадах концепції "власних сил", а пішла по цілком фальшивій лінії нібито "втілення в життя" однієї зі статтей "сталінської конституції", чи, як тепер її переіменовано "конституції совєтської"? Бо й справді, згідно версії СУСТА в Україні відбулася "безкровна революція", що її перевели "згори" "кадри з КПУ й комсомолу", які через Верховну Раду Української ССР, що відбулася в Києві "однодушно схвалили виступити із Совєтського Союзу та проголосили суверенну Українську Народну Республіку".

Таким чином українські студенти на фіктивній Асамблеї ОН висунули ще більше фіктивну версію "визволення України", а коли до цього додати ще й такі твердження, що їх поміщено в надзвичайному англомовному виданні СУСТА "Голос Вільної України", як, наприклад, "заяву лояльности українських військ Українській Народній Республіці" та "український апель до росіян здержатись від кровопролиття", то це вказує на те, що в ініціяторів названої акції бракувало достатніх знань про структуру УССР, а СССР зокрема.

З акції СУСТА американське студентство набере переконання, що саме таким шляхом Україна може "визволитися" з неволі російського колоніялізму, а всі апелі, меморандуми, протести та маніфестації українських самостійницьких сил, які звернені до ОН з вимогою засудити російський колоніялізм та допомогти поневоленим Росією народам в їх боротьбі за незалежність, уважатимуть зайвими!

У промові "президента" Української Народньої Республіки п. Володимира Прибили, який нібито промовляв через радіо-висильню з Києва до українського народу вражає відсутність фактичного матеріялу підсовєтського періоду побудованого на цифрах про втрати українського народу, а зокрема про економічний визиск України Москвою, як також помітна тенденція пристосовувати історичні факти до еміграційної дійсности, насвітлюючи їх так, щоб "всім догодити".

Зокрема це відноситься в його промові до процесу над Спілкою Визволення України й Спілкою Української Молоді про що сказано доволі туманно й невиразно, бо не названо цих організацій по імени. (Див. "Голос Вільної України").

Взагалі вся процедура Акту виходу УССР з СССР є такою неправдоподібною, що годі в тому розібратися.

Знаємо, що членами Верховної Ради УССР є виключно члени Комуністичної Партії України, які співвідповідальні за злочини Москви. Влада на периферії в містах і селах знаходиться також в руках комуністів. Отже, як могла Верховна Рада "засуджувати" злочини Москви не згадуючи й словом її вислужників?

Вийшло таке, що хоч УССР переіменовано на Українську Народню Республіку, але вся влада далі залишається в руках комуністів, бо в Акті нігде не сказана куди мають подітися "кадри з КПУ й комсомолу"?

Логічно такого й чекати не слід, бо ж проголошення вийшло від комуністів.

Невже СУСТА думає, що український народ далі терпітиме на своїй шиї партійних паразитів? Виходить таке, що всі насильства над українським народом чинили якісь невідомі духи під командою Москви!

Але, на згаданій фіктивній Асамблеї ОН, якщо СУСТА дійсно мала можливість там бути, можна було створити дуже близьку до реальних обставин версію "голосу України". Для цього треба було підготувати виступ "делегації УССР" в ОН із заявою про колоніяльне становище України й інших не-російських народів в СССР. Такий виступ був би більш наближений до істини, бо хоч "делегати" УССР підібрані Москвою з "благонадійного" комуністичного елементу, всеж перебуваючи за межами "родіни" така версія могла б мати реальні підстави.

Ця делегація мусіла б виготовити й інформаційні матеріяли, в яких річево було б обґрунтовано колоніяльне становище України в СССР з тим, що їх би треба було вручити всім делегаціям членам ОН і Генеральному Секретареві. В парі з цим "делегати УССР" мали б подати прохання до уряду США про політичний азиль.

Якщо б акція СУСТА була побудована в такий спосіб, вона хоч і не принесла б Україні визволення, але була б дуже близька до правдивої версії, що не розминалася б з напрямними визвольної політики українських самостійницьких сил.

Від Редакції

Як нам стало відомо з авторитетних джерел, консультантами СУСТА в переведенні акції були "совєтознавці" з ЗП УГВР д-р М. Прокоп і д-р Галайчук (Аргентина). Тож немає нічого дивного, що була вона спрямована на рейки "реалітетів" в СССР. Звичайно "реалітетів" фальшивих!

Між іншим, згадану акцію СУСТА широко реклямувала газета "Свобода" в США , а І. Багряний розхвалий її в органі УРДП "Українські Вісті".

ЧИ ІСНУЄ ОСЕРЕДОК СВУ
У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ?

Коли ні, то організуйте ініціятивну групу і встановіть негайно зв'язок із Краєвою Управою Спілки Визволення України у Вашій країні, або з Головною Управою СВУ в США.

Листи до Головної Управи СВУ просимо слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

Увага! **Увага!**

Вже вийшли з друку

ПОРТРЕТИ

Акад. С. Єфремова — провідника СВУ

і

М. Павлушкова — провідника СУМ-у

Міцний, елястичний, кремовий папір.

— Розмір 14 х 22 —

Побільшення з оригінальних фотознімок.

Ціна портрета — 1.00 дол.

Набувати в Крайових Управах і Орг. Бюрах СВУ, або в Головній Управі:

A. L. U. (S. V. U.)
P. O. Box 106 Cooper Sta.,
New York 3, N. Y. U. S. A.

ІДЕЙНО-ПОЛІТИЧНІ Й НАЦІОНАЛЬНІ БАНКРОТИ

У виданні ОУН-з (прибудівка ЗП УГВР) "Український самостійник" ч. 58 за червень ц. р. в передовиці "Важкий, але правильний шлях", самозакохані зміновіховці віщують:

> "... здаємо собі справу, що з бігом часу відповідальність за український політикум на чужині щораз більшою мірою спадатиме на наші... сили".

Нижче, на одному з прикладів "політикума" цього середовища, хочемо показати, що доля судила цим "силам" не ту "місію" про яку вони мріють, а повне ідейно-політичне банкротство.

На ЗП УГВР та його прибудівки: ОУН-з, Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України й "круглий стіл", що стали жертвою хвильовистської пропаганди "кадрів з КП(б)У й комсомолу" (УРДП),Спілка Визволення України звертала увагу вже не раз. Робилося це на підставі аналізи публікацій ЗП УГВР і згаданих його прибудівок. Але мури еміґрантського гета, якими відгородило себе це середовище від українських мас на чужині не давали можливостей ближче приглянутись до "політиків" зміновіховства, поговорили з ними в "чотирі очі", почути їхні думки без цензури їх редакторів.

Як знаємо, на всі влаштовувані ЗП УГВР конференції, доповіді, "круглі столи" й інші "імпрези" , можна дістатися тільки за спеціяльним запрошенням. Але 11- го березня ц. р. з'явилися оголошення в газеті "Свобода" про те, що "прихильники визвольної боротьби" в Нью-Йорку влаштовують в Українському Народньому Домі чергову "живу газету" , на яку запрошують все українське громадянство та ще й дозволяють йому "взяти участь в дискусії".

В програмі "газети" , між іншими, були заповіджені доповіді: Ю. Лавриненка (Дивнич) -"Скрипник незнаний" і Є. Стахова - "Підложжа і цілі українсько-жидівської дискусії" .

Члени Спілки Визволення України, що були на цих доповідях, про які, до-речі не появилося(?) до тепер жодної згадки в публікаціях ЗП УГВР, саме й прийшли до висновку, що "прихильники визвольної боротьби" вже остаточно втратили під собою не те, що "націоналістичний" , але навіть звичайний український національний ґрунт!

Про те, як, наприклад, кількісно виглядають зміновіховські "сили" говорить факт, що серед 30 осіб, які прийшли на широко-розреклямовану "живу газету" було 10 членів СВУ, кілька хвильовистів і позапартійних, а тих, що збираються "вести" український "політикум" можна було порахувати на пальцях однієї руки.

"СКРИПНИК НЕЗНАНИЙ" І ВТЕЧА Ю. ЛАВРИНЕНКА

Доповідь "Скрипник незнаний" потрапила до "живої газети" не випадково. Саме в цей час московська "Правда" проголосила на своїх сторінках повну "реабілітацію М. Скрипника, назвавши його "вірним ленінцем". Проти цього кроку Москви, відразу "запротестував" Іван Багряний у своїй газеті "Українські вісті" бож така реабілітація ставила в дуже скрутне становище УРДП й ЗП УГВР, які цього комуніста разом з Хвильовим довгі роки прославляють, як "ворога" Москви та зробили з нього малощо не українського націоналіста з "націонал-комуністичним" ухилом на зразок Тіта чи Ґомулки.

Ролю "оборонця" Скрипника в США взяв на себе відомий хвильовист-скрипниківець Ю. Лавриненко, який і змайстрував доповідь під назвою "Скрипник незнаний" в якій намагався "довести" , що Москва "реабілітуючи" цього комуніста, приховала факти про те, що Скрипник був переслідуваний Сталіним за ухили в "національному питанні" .

Вся ця "доповідь" була побудована на висмоктаних з пальця твердженнях, що були, як виходило, відомі тільки одному Ю. Лавриненкові. Так наприклад, доповідач кілька разів повторював, що нібито М. Скрипник мав часті дискусії з Леніним в українському національному питанні, що у висліді й призвело до того, що в УССР почалася українізація й що заслуга в цьому належить виключно Скрипникові.

Але московські політруки, говорив доповідач, ці факти промовчують, а то й заперечують, але він вірить в те що "серед українських студентів на чужині знайдеться людина, яка "науково" доведе всю велич Скрипника, як борця за українські національні права СССР".

Згідно з "лінією" ЗП УГВР в "жидівському питанні", Ю. Лавриненко назвав Скрипника великим прихильником жидів, якого мрією було поселити їх компактною масою на півдні України.....

Очевидно, що навіть колиб це було правдою, то Ю. Лавриненкові є байдуже куди б мали подітися українці, які на тому півдні живуть?

Правдою є, що в 1924—26 рр. жидів дійсно поселювано на Херсонщині. Місце для них мусили звільнити українці в Снігурівському районі і в Таврії. Цілі селища для жидів побудував тоді американський т. зв. "Агроджойнт", але жиди прожили там не довго, бо в скорому часі всі вивтікали до навколишніх міст і містечок...

Цікава ще й така деталь. На початку своєї доповіді, Ю. Лавриненко розбираючи "родовід" Скрипника з очевидною метою приподобатися слухачам-"галичанам" у своїх "розколинах" договорився до того, що якась там прабабка цього комуніста була родом з...Галичини?

**
*

На чергу прийшла доповідь Є. Стахова -"Підложжа й цілі українсько-жидівської дискусії"! Головуючий Р. Борковський з долею гумору звернувся до Є. Стахова з питанням: якої термінології він буде дотримуватися в означенні жидів? Чи називати їх "євреями", як їх називає його середовище, а чи дотримуватися української термінології?

Щоб "вийти" з цієї ситуації, Є. Стахів у своєму виступі один раз говорив про "жидів", а часом про "євреїв",що викликало серед присутніх сміх.

Хтось зауважив, що краще їх називати так, як вони того самі бажають, бо інакше ЗП не дістане долярів на свою "політичну діяльність"!

Все, що Є. Стахів сказав у своїй доповіді носило україножерний характер. Це був суцільний наклеп на українську націю і її історію.

Доповідач твердив, що українці винні за те, що німці винищували жидів в Україні, бо, мовляв, жиди жили на нашій території й обов'язком українців було їх боронити; він твердив, що вся історія України повна прикладів винищування жидів українцями, й, що ці погроми завжди були інтригою, то московської, то польської політики. Є. Стахів твердив, що знана в історії нашого народу "Коліївщина", якої провідниками були Гонта й Залізняк, була інспірована московською царицею Катериною у висліді чого загинуло багато жидів (про поляків він не згадав?). В цей самий спосіб Є. Стаіхв "розправився" з походом Б. Хмельницького на Польщу й з іншими історичними подіями того часу. Вкінці Є. Стахів заявив, що українці "в усьому завинили перед жидами" й "мусять перед ними каятись" й запевнити їх, що цього "більше ніколи не повториться на українських землях".

Цей жалюгідний виступ Є. Стахова, викликав велике обурення між присутніми не-хвильовистських поглядів, які в запитах і в дискусії не шкодували міцних слів на його адресу та цілого середовища ЗП УГВР. І треба ствердити, що тільки витривалість і об'єктивне ведення "живої газети" головуючим Р. Борковським, врятувало цю "імпрезу" від повної компромітації та провалу.

Нарешті прийшов час на запити. **Ю. Лавриненкові було поставлено понад 30 запитань** серед яких були: вкажіть джерела якими користувався доповідач згадуючи про дискусії між Скрипником і Леніним в національному питанні; роля Скрипника у знищенні УАПЦ, СВУ й Української Академії Наук у Києві; вкажіть "посади" Скрипника в терористичних органах Москви по боротьбі з украэнською "контреволюцією"; хто очолював комісію по українізації; ким був Скрипник у першу чергу: комуністом чи українцем?

Ця злива питань, які поставили здебільшого члени СВУ, вивела зрівноваги Ю. Лавриненка й він, зірвавшись на ноги, вигукнув до присутніх гупаючи п'ястуком об стіл: — "Я не буду відповідати на питання тих, що мене судили?"

Маб він на увазі акцію СВУ проти "націонал-комунізму -хвильовизму", яка була переведена на терені США й Канади у 1959-60 рр.

— "Тут, сказав він, прийшла група людей, яка має на меті зірвати мій виступ !"— Інший хвильовист, Новицький звернувся до головуючого із запитом: — "Чи доповідач, має право, не відповідати на питання?" — На це у відповідь хтось з присутніх сказав: — "Це що, п'ята поправка до американської Конституції?" — п'ята поправка до американської Конституції горить про те, що коли відповідь на якесь питання, звичайно поставлене з боку американських слідчих органів, може пошкодити підслідчому, то він має право на нього не відповідати. Цією поправкою найчастіше послуговуються американські комуністи.

Але Ю. Лавриненко вже нічого не чув, він вхопив свого капелюха й чкурнув із залі. Слідом за ним кинулися М. Прокоп (ЗП УГВР), Бакум — голова осередку "прихильників визвольної боротьби" в Нью-Йорку й ще декілька зміновіховців і хвильовистів. По короткому часі вони привели на залю Ю. Лавриненка, який зайняв місце між присутніми, демонструючи цим, що всеж відповідати на питання він таки не збирається.

Тоді один з присутніх попросив слова у "формальній справі" й сказав, що він особисто немає ніякого відношення до тих, що "судили" доповідача, але прийшов на допо відь згідно оголошень у пресі й вимагає від Ю. Лавриненка дати відповідь на поставлені йому питання.

Тоді Ю. Лавриненко підвівся й заявив, що він просить вибачення за свій нервовий вчинок у тих, що його не судили, хоч каже: "Я ж вдарив по столі не черевиком!" (Натяк на Хрущова?); але сказав він, відповідати на поставлені питання не буде, бо у своїй доповіді він, мовляв, заторкнув тільки "незнані" сторінки з життя М. Скрипника, а тут його примушують говорити про речі, які не мають ніякого відношення до доповіді.

Запитання до Є. Стахова були такі: жидівські діячі,що брали участь в "дискусіях круглого стола" підкреслювали, що вони виступають приватно й не заступають жодної жидівської організації, а від чийого імени виступали українські дискутанти; чи є в США антисемітизм і його коріння; чи злочин українця-німецького поліцая супроти жидів є більшим від злочину Кагановича, що стояв на чолі ЦК КП(б)У, коли винищено мільйони українського народу; з яких джерел "історії" Є. Стахів вичитав про те, що всі українські визвольні рухи були інспіровані чужими чинниками щоб мститися на жидах? і т. п.

В цей час, Ю. Лавриненко зривається з місця й вдруге вибігає зі залі. За ним втікають Йосип Гірняк, Новицький і ще кілька зміновіховців і хвильовистів.

Сидить занімілий д-р Галайчук з Аргентини й д-р М. Прокоп, який забирає вже слово в дискусії й намагається "рятувати" ситуацію якоюсь пропаґандивною балаканиною про те, що мовляв і комуністи в Україні, як ось наприклад Скрипник намагалися чинити добро своєму народові, а п. Бакум взявся дорікати членам СВУ за те, що вони прийшли з ціллю зірвати "живу газету", якої мовляв, вечори раніше проходили в спокої й "діловій" атмосфері.

Після цих двох, виступали в такому ж дусі А. Гудовський-незмінний присутній на всіх "імпрезах" хвильовистів і зміновіховців, п. Лисогір з "Самопомочі", п. Лабунька, п. Галів і інші.

Нарешті члени СВУ, дочекалися своєї черги й один по одному у своїх виступах розторощили всі "теорії" Ю Лавриненка про "незнаного" Скрипника доводячи на особистому пережитті під Совєтами, що все те про що тут він говорив розраховане на тих, що не знають підсовєтської дійсности.

Проф. Ю. Бобровський заявив, що він знайомий зі всіма творами Леніна й ні в одному із них немає жодної

О. ЧЕРНЕНКО

«МОБІЛІЗАЦІЯ СИЛ»?

Дня 15-го вересня ц. р. Громадський Комітет створений з прихильників теперішньої УНРади влаштував в Нью-Йорку «віче» на якому з доповіддю «Мобілізація сил» виступив голова Української Національної Ради інж. О. Бойдуник.

Якщо дотепер в Нью-Йорку, хтось із завзятих прихильників УНРади потішав себе думкою, що з поверненням до неї мельниківців «піднесеться» авторитет Державного Центру УНР на чужині, той, побувавши на згаданому «вічі» переконався, що ще ніколи за увесь час існування УНРади її авторитет не падав так низько, як це сталося після П'ятої Сесії.

З поміж семидесяти осіб («Свобода» подала 200 осіб!?), що прийшли на «віче», половину становили різної масти хвильовисти, а решта, були це «спостерігачі» з різних політичних середовищ, позапартійні, пару ще живих учасників визвольних змагань за УНРеспубліку, а в Президії засіло кілька провідних осіб з місцевої клітини ОУН-м (ОДВУ).

З цього виходило, що «віче» збойкотувало рядове членство ОУН-м, а зокрема її молодечі прибудівки, як МУН і «Зарево».

Впадала в очі відсутність провідних осіб з УККА, УНСоюзу, УРСоюзу, Церков, представників преси й СУЖА (Союз Українських Журналістів Америки). Тому «віче» виглядало на звичайні збори, що про них в Нью-Йорку кожного тижня можна вичитати з оголошень якогось з поміж багатьох партійних гет.

Був на «вічі» також д-р Витвицький — Президент ДЦ УНР, якого попід руки завели до залі й примістили в першому ряді порожніх крісел поряд з ред. З. Пеленським (працівник АКВ в радіовисильні «Свобода» в Німеччині), що саме тепер перебуває у США.

Згідно з програмою, доповідь інж. О. Бойдуника мала б охоплювати такі тези: Ситуація в Україні; Ситуація на міжнародньому форумі; Ситуація на еміграції; Завдання українців у вільному світі й Мобілізація сил.

Знайомлячи присутніх з головою УНРади, член Громадського Комітету п. Крупка заявив, що теперішня УНРада продовжує державницькі *традиції українських гетьманів і останньої доби* визвольних змагань довершених актом УНРеспубліки з 22-го січня 1919 року.

Для чого був потрібний такий вступ? Чи ж міг хтось сумніватися в тому, що теперішня УНРада не йде тим шляхом?

Однак для такого вступу були причини, бож відомо, що теперішній УНРаді деякі середовища закидають зраду самостійницьких принципів та замилування в «здобутки жовтня».

Доповідь Голови УНРади інж. О. Бойдуника, його відповіді на поставлені питання й нарешті дискусія довели, що теперішня УНРада йде в розріз з тим, що заповів у своєму вступному слові п. Крупка.

Першу частину доповіді, доповідач виголосив в такому стилі й з таким насвітлюванням «ситуації в Україні» чи «на міжнародньому форумі», що просто з дива не можна вийти, як міг голова УНРади собі дозволити на таке зневажання слухачів. Тим більше, що між присутніми були й такі, що знають підсовєтське життя не з газет, а з власного досвіду. Доповідач, наприклад, твердив, що в УССР свого часу було запроваджено українізацію на те, аби «легше перевести» колективізацію?

Інше твердження було, що тепер, мовляв, в Україні провадиться боротьба не за економічний добробут, а проти російського колоніялізму й що цю боротьбу «очолює» молодь?

На запитання одного з присутніх з чого це видно, інж. О. Бойдуник подав за приклад вірші двох українських підсовєтських поетів...

Ні слова про русифікацію України в світлі постанов ЦК КПСС, доповідач не згадав, як і не подав конкретних плянів, що має зробити УНРада, щоб протиставити українську еміґрацію русифікаційним заходам Москви в Україні.

Про підпілля й інші прояви спротиву, голова УНРади хитнув головою на підказ одного з присутніх, що говорити мовляв про ці речі тут не місце з мотивів «конспірації».

Щодо «відлиги» й «реалітетів» інж. О. Бойдуник критикував тих українських еміґраційних

згадки про "дискусії" зі Скрипником в національному питанні,що комісію по українізації в УССР очолював Чубар, а входив до неї також академік С. Єфремов — пізніше засуджений за справу СВУ, що Скрипника-чекіста ніяк не можна відмежувати від злочинів супроти українського народу і т. п.

На зауваження одного з дискутантів, що така доповідь, яку тут виголосив Ю. Лавриненко, ніколи не матиме місця в самостійній Україні, бо злочинна роля українських комуністів на службі Москви, випробувана кожним українцем на власній шкірі — почулися вигуки з боку зміновіховців: "То нам такої України не треба!"

На прикладі "живої газети" в Нью-Йорку можна з певністю передбачати, що середовище ЗП УГВР, яке складається з ідейно-політичних, а навіть національних банкротів, прямує до повного розвалу, а допомагають йому в цьому хвильовисти, які знають чого бажають!

Присутній

політиків, які «помилилися» в своїх прогнозах, бо теперішній режим Хрущова нічим не відрізняється від сталінського періоду й ніяких ознак послаблення національного гніту в СССР щодо не російських народів немає...

Ворожіння голови УНРади на тему про можливості визволення українського народу (війна, революція, зміна режиму і т. п.) не виходили за рямці розумувань першого ліпшого пересічного еміґранта.

На думку голови УНРади негативне наставлення урядових кіл, скажемо США, до української визвольної справи виходить з того, що українці на чужині, а зокрема їх наукові установи, як НТШ і УВАН ще й дотепер не видали в англійській мові відповідних наукових праць про Україну.

В розмовах з урядовими діячами Аргентини, Чіле й інших, інж. О. Бойдуник почув, що вони ще й тепер не розуміють проти кого борються українці: проти російського народу, чи проти московського режиму? Все ж, сказав він, не зважаючи на невигідну для України міжнародню ситуацію, українська еміґрація повинна бути приготована на кожний випадок, що сприятиме визвольним змаганням українського народу. І тут на його думку головний тягар цієї підготовки спадає на плечі УНРади.

Але на якому становищі в справі російського колоніялізму стоїть сам голова УНРади він не сказав?

Багато часу інж. О. Бойдуник присвятив проблемі збереження української молоді на чужині, що ніякого відношення не мало до теми політичного віча й це наводило на думку, що голова УНРади навмисне «затягає» час аби на найголовнішу частину доповіді, а саме про УНРаду та її політику говорити найменше.

Так воно й сталось. Тези про «завдання українців у вільному світі» й про «мобілізацію сил» доповідач перебіг дослівно за кільканадцять хвилин. Врахувавши, очевидно, що серед присутніх більшість становлять «прихильники» теперішньої УНРади, інж. О. Бойдуник, заявив, що в УНРаді здійснено консолідацію, а для тих, що бажають до неї вступити буде змінено якийсь там «закон», що мовляв і улегшить приступлення до УНРади всіх інших середовищ.

Друга половина доповіді була вершком демагогії. Всі «непорозуміння», які виникли в УНРаді, чи на П'ятій Сесії, доповідач пояснював «персональними порахунками», «хворобливими амбіціями», а обвинувачення окремих осіб чи середовищ в «націонал-комунізмі» чи у «хвильовизмі» назвав висмоктаними з пальця.

В частині запитів, голова УНРади відповідав між іншими на такі:

«На якій політичній платформі стоїть сучасна УНРада: самостійницькій чи зміновіховській?»

Коли інж. О. Бойдуник зачитував це питання, він знизав плечима й відповів, що звичайно ж УНРада стоїть на самостійницьких позиціях і мовляв, дивно, що хтось у цьому може сумніватися.

Друге запитання:

«Як до теперішньої УНРади поставився Сьомий З'їзд Українських Ветеранів, який відбувся в серпні місяці ц. р. в Німеччині?»

На це голова УНРади відповів, що кілька осіб виключно з персональних амбіцій невдоволені з сучасного стану в УНРаді, але з вояцького боку, сказав він, воякам не слід вмішуватися в справи політики...

Третє запитання:

«Як голова УНРади ставиться до «культурного обміну», і як він розцінює писання у пресі віцепрезидента ДЦ УНРади І. Багряного у зв'язку з виступами у США і в Канаді танцюристів з УССР?»

«Культурний обмін» сказав доповідач є ніщо інше, як підступ Москви, а що на цю тему писав І. Багряний, то це його особиста справа.

Четверте запитання:

«Чи УККА стоїть на тих самих визвольно-політичних позиціях, що й УНРада?».

УККА це установа американських українців, відповів інж. О. Бойдуник, і його політика достосована до вимог американських обставин.

П'яте запитання:

«Чи УНРада визнає за правдиву ювілейну дату 20 ліття створення УПА, що її тепер відзначають деякі політичні середовища?».

— Ні! — відповів голова УНРади, ювілейна дата УПА повинна рахуватися, ЗДАЄТЬСЯ (?) з 1941 року коли її створив і очолював от. Т. Бульба-Боровець. Пізніше, УПА була перебрана в невояцький спосіб іншими.

Шосте запитання:

«Як розглядає УНРада акцію СУСТА на фіктивній Асамблеї ОН, що її було переведено в Нью-Йорку у березні м-ці ц. р.?»

Про таку акцію, сказав голова УНРади, йому нічого невідомо.

На запитання про теперішню поставу ОУН-м до Американського Комітету Визволення інж. О. Бойдуник відповів, що вона не змінилася і є негативною.

В дискусії п. Д. МЕЛЬНИК (СЗСУ-СП) сказав, що він не розуміє, яку «мобілізацію сил» має на думці голова УНРади? Відомо ж бо з преси, що в той час, коли П'ята Сесія УНРади навіть не розглядала заяв тих політичних організацій, які мають за собою й членство й провадять активну діяльність на внутрішньо-українському і зовнішньому відтинках, голова теперішнього Виконного Органу УНРади п. М. Лівицький висі-

лав людей у світ заочі, щоб підняти з гробу «партію» п. Архипенка. І робилося це виключно з метою мати за собою ще один «голос». Так на практиці, сказав п. Д. Мельник виглядає проголошена тут доповідачем «мобілізація сил»!

Голова УНРади, продовжував п. Д. Мельник, говорив тут про те, що у багатьох випадках державні діячі деяких держав, а в тому й США не розуміють української визвольної справи, а часто й неприхильно до неї наставлені. А як же ж вони її можуть зрозуміти, коли ми самі не знаємо на яких позиціях стоїмо? На самостійницьких, чи на націонал-комуністичних?

Письменник Ф. МЕЛЕШКО — ветеран визвольних змагань за УНР похвалив ОУН-м, зокрема інж. О. Бойдуника за поворот до УНРади вбачаючи в тому позитивний крок в напрямку консолідації українських політичних сил.. Але мабуть не знає, що через цей поворот, три фракції УНРади цілковито відмовилися співпрацювати з ОУН-м, УРДП й УНДС? То який же тут позитив?

Забув також бідолаха, як він на протихвильовистському вічі в Нью-Йорку в 1959 році виступав проти хвильовиста І. Багряного (який тоді був головою УНРади) й голосував за резолюції в яких між іншим було домагання усунення його з цього посту. За цю резолюцію голосувало тоді ЧОТИРИСТА ПРИСУТНІХ, а тепер, коли І. Багряний за підтримкою ОУН-м дістався на пост віцепрезидента ДЦ п. Ф. Мелешко вітає Голову УНРади за його співпрацю з УРДП?

Тут очевидно, вже дається в знаки старіння людини.

Ред. В. КОВАЛЬ (СВУ) заявив, що відповідь голови УНРади на питання, яка є сьогодні політична плятформа УНРади не відповідає правді. Теперішня УНРада, сказав він, стоїть не на самостійницьких позиціях, а на хвильовистських, на позиціях «здобутків жовтня»!

На вступі своєї доповіді, сказав п. В. Коваль, голова УНРади заявив, що всі ті, які покладали великі надії на «відлигу» в СССР і «реалітети» та з того приводу робили доповіді, помилилися. Алеж відомо всім, що найбільшим агітатором щодо «відлиги», був ніхто інший, тільки теперішній віцепрезидент ДЦ УНР Іван Багряний! Однак його, за всю цю фальшиву пропаґанду не тільки не здеградовано в УНРаді, а навпаки підвищено в ранзі?!

Голова УНРади, сказав далі п. В. Коваль, негативно оцінює «культурний обмін», а віцепрезидент І. Багряний у своїм органі «Українські Вісті», навпаки, уважає, що, наприклад, виступи танцюристів з УССР за кордоном, а зокрема в США і в Канаді принесли Україні більше користи ніж вся політична діяльність всієї української еміґрації за всі часи?! Отже в тому й УНРади!

Голова ВО УНРади М. Лівицький у своїй доповіді в Лондоні 27-го травня ц. р. заявив, що «до петлюрівського руху спротиву» в УССР «вже відтверто приєднувалася велика частина українських комуністів». З цього виходить, що справу УНР в підсовєтській Україні продовжувала не Спілка Визволення України, а ті комуністи, що судили в Харкові у 1930 році членів СВУ?

Принаймні мені, сказав п. В. Коваль, що жив під Совєтами, нічого не відомо про таких українських комуністів, які б продовжували «петлюрівську справу».

Чи ж після цього можна дивуватись, що П'ята Сесія УНРади «не мала часу» розглянути заяву СВУ, організації, що її головою є от. Т. Бульба-Боровець — організатор і командир УПА, про що сказав голова УНРади у своїй відповіді на одне із запитань.

Як могли «урядові партії» (УРДП, УНДС і ОУН-м) допустити СВУ до УНРади, яка викриває на еміграції тих, що прославляють Хвильового та вже «переставили» УНРаду з позицій УНРеспубліки на рейки «здобутків жовтня»?

На питання про становище Союзу Українських Ветеранів до теперішньої УНРади, сказав п. В. Коваль, голова УНРади заявив, що там, мовляв, серед ветеранів є кілька невдоволених через «персональні амбіції». Що ж це за «кілька невдоволених» коли у звітах з'їзду зазначено, що в його нарадах приймав участь ген. Удовиченко — попередній віцепрезидент ДЦ УНР, п'ять генералів, старшини й вояки. І всі вони у своїх виступах обвинувачували УНРаду в тому, що вона спов зла до хвильовизму й навіть був внесок, щоб З'їзд висловив політичне недовір'я І. Багряному й М. Лівицькому?

І нарешті, Сьомий З'їзд Союзу Українських Ветеранів вітало аж два представники УНРади, а саме ген. Шраменко й ген. Вовк, що й свідчить про те, що УНРада надає великої ваги ветеранам?

І так воно мусить бути! Бо хто ж, як не ветерани визвольних змагань мають право забирати голос в справах екзильного уряду й боронити честь тієї держави за яку вони боролись?

Але голова УНРади, сказав п. В. Коваль, займається «мобілізацією сил» в Чіле і в Парагваї, а становище ветеранів до УНРади представляє, як якусь мало значущу подію!?

Голова УНРади, сказав п. В. Коваль, апелює до українців у США в справах допомоги УНРаді моральної і матеріяльної, а на питання про політику УККА в українських справах каже, що вона має бути достосованою до американських державних інтересів. Якщо це так, то тоді його апелі є безпідставними, бо УККА у своїх меморандумах до урядових чинників США й інших держав посилається не на УНР і його екзильний уряд, а на знищений Москвою у 1938 році «уряд і

партію» в УССР. При цьому п. В. Коваль показав «Меморандум», що його підписав УККА з іншими народами у 1960 році з нагоди зустрічі в Парижі чотирьох великодержав (США, Англії і Франції та СССР), як протест проти російського колоніялізму!

Отже, в цьому меморандумі, УККА взяв під свій захист комуністичний уряд УССР і комуністичну партію України? Мало цього, на іншому місці цього ж меморандуму згадується й про знищення Москвою Української Католицької Церкви, а про Православну ніодного слова?

І треба сказати, що українці у США й до сьогодні не запротестували проти такої «політики» УККА, значить з нею погоджуються?

Де ж тут місце на «самостійницьку» політику?

Голова УНРади, сказав п. В. Коваль, не відповів на питання про становище УНРади до переведеної Союзом Українських Студентських Товариств політичної акції на терені фіктивної асамблеї ОН. А між тим ця акція є найкращим показником на яких позиціях ВЖЕ стоїть та молодь, про яку так бідкається інж. О. Бойдуник. Між іншим, цю акцію підтримували активно УККА й УНСоюз, а полягала вона в тому, що СУСТА на цій фіктивній асамблеї ОН, учасниками якої були 93 американських Каледжі й Університети поширив версію, що Верховна Рада УССР в Києві «проголосила відділення» УССР від СССР? Очевидно з комуністичним апаратом на чолі!

Де ж тут місце для УНРади?

Тому й виникає питання: пощо займатися «мобілізацією» еміґраційних «сил» коли американцям підсовується версія, що українські комуністи можуть розвалити СССР? І то, без війни і без кровопролиття з московськими окупантами, а звичайним голосуванням на «верховній раді»...

Між іншим, Іван Багряний у своїй газеті «Українські Вісті» дуже розхвалив згадану акцію СУСТА назвавши її «мудрим» підходом до справи визволення України.

Якщо всю оцю саламаху називати українською «визвольною політикою» в якій не розбираються навіть чільні діячі УНРади, то як її можуть зрозуміти чужинці?

Пан Г. ЯРЕМЧУК, який на протихвильовистському вічі в Нью-Йорку у 1959 році домагався усунення Івана Багряного з посту голови УНРади, тепер, коли його партія засіла до спільного столу з УРДП, вже про хвильовизм не згадував, а нарікав на тих, що «намагаються валити» УККА, а мовляв наші студенти, як уміють так і роблять політику й це дуже добре, що вони допомагають українській визвольній справі.

В заключному слові голова УНРади інж. О. Бойдуник втратив рівновагу й дав повну волю своїй фантастичній демагогії.

Відповідаючи п. Д. Мельникові він сказав, що ніколи не повірить, щоб п. М. Лівицький займався такою справою, як відновлення партії Архипенка, бо, мовляв, членів цієї партії він сам особисто зустрічав в Англії, у Франції, в Аргентині й вони є діяльні. А, що ця партія є «поважною силою», то про це свідчить такий факт, що вона є членом «зеленого інтернаціоналу»... Якщоб, сказав інж. О. Бойдуник, була мова про таку практику з боку І. Багряного, то він би в це міг ще повірити, але за чесність М. Лівицького він ручається!

Щодо Союзу Українських Ветеранів, голова УНРади далі твердив, що там є кілька людей з персональними амбіціями, а ген. Удовиченко став жертвою непоінформованости й інтриг п. Татарського...

Про виступ п. В. Коваля, голова УНРади заявив, що мовляв йому «відомо хто то є п. Коваль і також Наддніпрянець (?)». Це улюблена метода всіх хвильовистів «обвинувачувати» своїх ворогів в агентурності, звичайно московській й називати цих людей «комуністами», отже плямувати їх тим чим є насправді самі хвильовисти. Але, що до такого «позему» дискусії скотився голова УНРади, то це є найкращою характеристикою його «державницьких» кваліфікацій.

Розчервонівшись по вуха, голова УНРади вигукував: ви, мовляв, закидаєте УРДП хвильовизм, націонал-комунізм і т. п. і все це безпідставно! Ви, панове, забуваєте, що в Україні є оті комуністи й комсомольці й це треба враховувати, бо мовляв, прийде час коли нас будуть перевіряти кого впустити в Україну, а кого ні!

На це була репліка з місця, що коли це так, то йому, як голові УНРади немає чого сушити собі голови з УНРадою, а тим більше з «мобілізацією сил»...

Яка це мовляв консолідація, вигукував голова УНРади, коли СВУ вимагає, щоб її до УНРади прийняти, а УРДП виключити?

Якби голова УНРади не вдавався в демагогію, а дійсно був зацікавлений в консолідації українських САМОСТІЙНИЦЬКИХ СИЛ, то він би давно вже знав про те, що УРДП не є ніякою українською самостійницькою політичною партією й що СВУ не виступає проти таких комуністів і комсомольців, які з тим комунізмом порвали, а викриває лише тих, які опинившись на чужині провадять підривну комуністичну діяльність під плащиком хвильовизму!

Якщо голова УНРади цього не хоче зрозуміти, то ніякої «мобілізації сил» в УНРаді йому не бачити!

З ДІЯЛЬНОСТИ СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

СВУ в США

Демонстрацію проти російського колоніялізму було переведено в Нью-Йорку біля Метрополітен Опери 12-го травня ц. р. в останній день виступу Ансамблю.

Члени СВУ розповсюдили 3 тисячі летючок, які вручали всім тим, що заходили до театру, як також і членам Ансамблю, яких перехоплювано біля входу на сцену. При цьому не обійшлося без сутички з «охоронцями» танцюристів, які вирівали з рук летючки та зім'яті кидали на хідник з вигуками на адресу пікетуючих: «фашисти», «бандіти», «зрадники» і т. п.

Коли один з пікетуючих запитав «хоронителів», чи вони знають щось про голод в Україні й скільки загинуло українського народу в 1933 році, чи знають вони щось про замордованих у Вінниці, то «представники міністерства культури» СССР з піною на вустах вигукували:

«Ето ви їх убілі, а потом удралі за границу!!»

Отже в той час, коли артисти танцювали, біля входу на сцену з вулиці відбувався двобій між членами СВУ й емведистами.

Один з членів СВУ запитав:

«Чому не говорите по-українськи, ви ж реклямуєте, що ви з України?»

«Да, ми с України! А говоріть с вамі по українскі не будем!» — була відповідь.

Демонстрація відбувалася під час денної вистави від 1-ої до 4-ої години пополудні й притягнула велику кількість сторонніх спостерігачів між якими також відбувалася дискусія на українську тему.

Члени та симпатики СВУ демонструють проти російського колоніялізму в Нью-Йорку біля Метрополітен Опери в дні 12-го травня 1962 р.

Одна жидівка вигукувала на пікетників попольськи: «Ви гітлєровські фашисти!», але до неї підскочила якась американка й у свою чергу погрожувала жидівці: «Йдіть до Хрущова! Ви вже продали йому Америку! Я все казала своїм сусідам, що українці це не те саме, що росіяни! Хай прийдуть і подивляться!»

Крім роздачі летючок, перед входом до театру пікетувала група членів СВУ з плакатами, на яких були зображені карикатури на Хрущова, що тримав у руці ніж, а ногою стояв на жінці, що символізувала поневолену Україну. При цьому Хрущов горлапанив: «Ми, росіяни проти колоніялізму!» Написи були в двох мовах українській і англійській, як також були двомовні й летючки, щоб їх мали змогу читати американці й танцюристи.

Але найбільшу увагу перехожих притягало авто, що кружляло довкола театру з пірамідою карикатур на Хрущова та написом з фронту українською мовою: «Привіт українським танцюристам!», а з протилежного боку англійською мовою: «Геть російських колоніялістів з України!».

В одному моменті один з «охоронців» танцюристів почав фільмувати пікетників, очевидно з метою зафіксувати для МВД учасників демонстрації. Коли йому про це сказали, то він відповів:

«Ви дєлаєте свойо, а ми свойо!».

Крім демонстранції, летючки з відповідними іншими матеріялами СВУ, що скеровані проти російського колоніялізму та пов'язані з «культурним обміном» Крайова Управа СВУ в США вислала на сотки адрес до американської преси, до різних політичних установ у США на адресу Сол Юрока, що спровадив згаданий Ансамбль з СССР та були персонально доручені художньому керівникові Ансамблю п. П. Вірському й іншим.

Пляни Москви й «прогресивної» п'ятої комуністичної колони в Нью-Йорку були розладнані. Ще тільки день перед демонстрацією в Нью-Йорку україномовна московська газетка «Українські Вісті» писала:

«... ще один такий ансамбль з України, і холодна крига українського націіоналізму розстане...», але вже 24-го травня, ця сама ганчірка заспівала іншої пісні:

«... не можна забути ганебних вихваток так званих оборонців «високої моралі». Вони не завагалися виступити з низькими наклепами... Це демонструє не що інше лише прикрий факт до чого може довести людину тупа злоба...» і т. п.

У Філадельфії, члени СВУ розповсюдили біля театру 1,5 тисячі листівок без особливих інцидентів хоч не обійшлося без гумористичних моментів. Спочатку наші «політичні емігранти», які хмарою сунули на виступ Ансамблю, що відбувся тут 16-го травня прийняли летючки СВУ за програмки танцюристів, а члена СВУ, що роздавав летючки за члена Ансамблю...

Одна дівчина, що поспішала на концерт запитала: «Чи ви з України?», а член СВУ відповів: «Певно ж з України, але не з тієї, що танцює, а з тієї, що плаче...». Зніяковіла дівчина відійшла, очевидно так і не зрозумівши, хто був цей українець.

Був з'явився й «охоронець» танцюристів», а коли йому запропонували летючку, то він відповів:

«Ви їх давайте местним, а мне ето без внімания».

Були й такі, що запитували: «А деж наше УККА?», а інші відповідали: «Таж на концерті»!

Фраґмент з демонстрації СВУ проти російського колоніялізму в Нью-Йорку біля Метрополітен Опери 12-го травня 1962 р. з нагоди приїзду Ансамблю Українських Танцюристів з УССР.

В Чікаго, де «прогресивна» московська аґентура має своє гамірне осинне гніздо й де так само, як і в Нью-Йорку була ними влаштована «зустріч українців» з членами Ансамблю, пікетування театру, де виступали танцюристи відбувалося в напруженій атмосфері.

В суботу, 2-го червня, десять пікетників з рамени СВУ розповсюджували летючки й демонстрували з карикатурою на Хрущова. Місцева московська п'ята колона лютувала, а окремі її агенти «атакували» пікетників з такими словами:

«Гайль Гітлер!»

А білі москалі вигукували:

«Вместо того чтоби пісать долой комуністов, сепаратісти пішуть долой русскіх с Украіни!»

Про акцію СВУ в Чікаго писала місцева газета «Чікаго Сан-Таймс» з 4-го червня.

Нижче містимо тексти летючок в англійській і українській мовах, що їх розповсюджувано у США.

ДРУЗІ АМЕРИКАНЦІ!

Це вперше в США, Ви маєте нагоду побачити національні танці українського народу у виконанні Ансамблю Українських Танцюристів з України.

Але пам'ятайте, що Україна є колонією червоної Росії й тому за плечима цього Ансамблю маячить тінь Москви з її диверсійними плянами!

Ми українці, що перед другою світовою війною перебували в СССР, за залізною заслоною, щиро вітаємо наших підневільних братів і сестер, що завітали на вільну землю Вашинґтона, щоб ознайомити американський нарід зі зразками українського народнього танцю й національної ноші.

Але це, що російські колоніялісти час від часу випускають за межі своєї червоної імперії українські чи інших не-російських народів мистецькі сили, має лише пропаґандивну ціль: переконати не-комуністичний світ, а в першу чергу народи Африки й Азії в тому, що в СССР «ідеально розв'язане національне питання», що в цій комуно-російській імперії немає упосліджених націй.

Але це брехня! Бо в т. зв. Українській ССР з населенням 40 мільйонів, російська меншість, що нараховує 7 мільйонів є панівною нацією!

В Україні скрізь і усюди панує російська, а не українська мова. Все українське культурне життя контролює Москва і єдине, що дозволено українцям це вихваляти українською мовою росіян за їх «мудрість» і «геніяльність»!

За межами Української ССР, на теренах етнографічної Росії й в інших т. зв. «союзних республіках» живе понад 10 мільйонів українців, що їх в різні часи московські колоніялісти виселили з України. Вони приречені на повну русифікацію, бо їм заборонені будь-які прояви українського національного життя.

Українська церква зліквідована, а на її місце запроваджене російсько-комуністичне «православіє».

За 40 років панування червоної Москви в Україні, український народ втратив 20 мільйонів свого населення, яке впало жертвою різних репресій за спротив російському колоніялізмові!

Але спротив колоніяльно-русифікаційній політиці Москви в Україні ніколи не припинявся. З повною силою він виявився під час другої світової війни, коли українці піднесли зброю проти відвічного-північного ворога Росії. У відплату за це, як заявив Хрущов у своїй таємній промові на 20-му з'їзді комуністичної партії, що відбувся в Москві у 1956 році, Сталін плянував виселити всіх українців з України, як це зробила Москва з деякими народами Кавказу.

І хоч своїх плянів Сталін не здійснив, то їх виконує «миротворець» Хрущов. Десятки тисяч української молоді вже депортовано за межі України в Сибір і в Середню Азію, а 22-ий з'їзд комуністичної партії Совєтського Союзу виніс постанову прискорити темпи русифікації не-російських народів!

Тому вітаючи Ансамбль Українських Танцюристів у США, ми взиваємо Об'єднані Нації засудити російський колоніялізм (а не тільки колоніялізм Англії, Франції, Португалії), як систему народовбивства неросійських народів!

Геть російських колоніялістів з України!

Хай живе Українська Суверенна Держава!

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ
Крайова Управа в США

Квітень, 1962.

AMERICAN CITIZENS!

This is the first time that you have an opportunity to see in the United States the national dances of the Ukrainian people as performed by the Ukrainian Dance Ensemble from Ukraine.

But remember, Ukraine is a colony of Red Russia and behind this ensemble's back looms the shadow of Moscow with her diversionary plans!

We Ukrainians who before the Second World War lived in the USSR, behind the iron curtain, heartily welcome our dominated brothers and sisters who visit the free land of Washington in order to acquaint the American people with examples of Ukrainian folk dancing and national costumes.

But this sending of Ukrainian or other non-Russian dance, ballet, or song groups from time to time beyond the borders of the Red Empire has only a propaganda aim: to convince the non-Communist world and primarily the nations in Africa and Asia that in the USSR there is no discrimination against nationalities or races.

But these are lies! For in the Ukrainian SSR with a population of 40 million, the Russian minority numbering 7 million is the dominating nationality!

Throughout Ukraine, the Russian and not the Ukrainian language dominates. All Ukrainian cultural life is controlled by Moscow, and the only thing allowed to the Ukrainians is praising the Russians in the Ukrainian language for their "wisdom" and "genius"!

Beyond the borders of the Ukrainian SSR, in the territory of the Russian SFSR, and other so-called "soviet republics" live over 10 million Ukrainians who during different periods were deported from Ukraine by the Russian-colonialists. They are doomed to complete russification since they have been forbidden any kind of display of Ukrainian national life.

The Ukrainian church has been liquidated and in its place Russian-communist "orthodoxy" has been introduced.

During 40 years of Red Moscow's domination in Ukraine the Ukrainian nation lost 20 million of its population, which fell a prey to various repressions for resisting Russian colonialism!

But resistance to the colonial-russification politics of Moscow in Ukraine never ceased. With full intensity it revealed itself during the Second Wirld War when the Ukrainians took up arms against the northern enemy-Russia. In retaliation for this, as Khrushchev announced in his secret speech at the 20th Communist Party Congress which took place in Moscow in 1956, Stalin planned to deport all Ukrainians from Ukraine, as Moscow actually did with some of the nations in the Caucasus.

And although Stalin didn't fulfill his plans, they are being carried out by "peacemaker" Khrushchev. Tens of thousands of Ukrainian youth have already been deported from Ukraine to Siberia and Soviet Central Asia, and moreover the 22nd Communist Party Congress of the Soviet Union announced the decision to accelerate the russification tempo of the non-Russian peoples in the USSR!

Therefore greeting the Ukrainian Dance Ensemble in the USA, we call upon the United Nations to condemn Russia colonialism (and not only the colonialism of England, France or Portugal!) as a system of genocide of the non-Russian peoples!

Russian colonialists get out of Ukraine!

Long live the Ukrainian Sovereign State!

Association for the Liberation of Ukraine
Executive Committe in USA.

April, 1962.

СВУ в Канаді

СВУ в Торонті приготувалося знівечити пропагандивні цілі Москви та використати виступи Ансамблю для української визвольної справи. Нав'язано контакт з видавцем торонтського щоденника «Телеґрам», п. Бассетом, що пообіцяв опублікувати в своєму часописі редакційну у зв'язку з прибуттям Ансамблю до Канади. В п'ятницю 25 травня була поміщена стаття під заголовком: «Танцюристи з Києва». Стаття відмічає високий рівень української культури, як рівнож і те, що пів мільйона українців у Канаді добре знають про трагічну долю поневоленого рідного народу. Слушно підкреслено, що «найкращий гопак» не зможе стерти з їхньої пам'яти гірких думок про поневолену батьківщину. Відмічено у ній теж відважну атаку нашого прем'єр-міністра Діфенбейкера в ОН проти московського колоніялізму. Закінчено статтю словами, що «Канадійці шанують цей ансамбль і роблять це з повною свідомістю, що свобода рухів ніг, це ще не те, що вільна людина».

25 травня о 7-ій годині вечора (півтори години перед виступом) велика група членів та симпатиків СВУ вже пікетувала перед Мейпл Ліф Гарден-ом. Вони носили з двадцять транспарентів з обабічними написами — з кличами в українській та англійській мовах.

Подаємо кілька з них:

«Спілка Визволення України протестує не проти мистецтва, а проти поневолення України Москвою».

«Присланих Москвою сто невільників з України нікого не переконає, що Україна вільна!»

«Москва вислала сто танцюристів з України на Захід, а мільйони українців на Сибір!»

«Засудити московський колоніялізм на сесії ОН!»

«Привіт танцюристам з України, — ганьба агентам МВД, якими переповнений цей ансамбль!»

«Московські окупанти, геть з України!»

Першого вечора роздано було три тисячі листівок з карикатурою, що представляла, як то український вояк копає ногою Хрущова з України.

Вже після виступу демонстранти відвідали членів ансамблю в готелі Принц Джордж, де розмовляли з ними на різні теми.

В суботу згадана група СВУ та прихильників під час виступів ансамблю другим наворотом двічі демонструвала перед Мейпл Ліф Гарден-ом та роздала 6 тисяч летючок.

Нема сумніву, що пікетування та роздача листівок були корисним для української справи і дуже неприємним та компромітуючим для Москви. Свідчать про це хоча б відгуки в англомовній пресі, радіо й телевізії. Варто зацитувати «Глоб енд Мейл». Він пише: «Демонстранти в культурний спосіб роздавали летючки та носили антимосковські й проукраїнські транспаренти перед Мейпл Ліф Гарден-ом».

Стаття у «Дейлі Стар» з 28 травня, закінчена цитатою з англомовної летючки СВУ: «Ми надіємось, що члени цієї танцювальної групи зможуть передати людям на Україні, що ми у вільному світі про них не забули».

Фрагмент з демонстрації СВУ в Торонті, 26. 5. 1962 р. Напис на першому транспаренті: "СВУ протестує не проти мистецтва, а проти поневолення України Москвою", — ясно говорить про ціль цієї демонстрації.

Того ж дня, в суботу ввечері, на 6-му каналі СіБіСі був показаний фільм з цього пікетування з таким поясненням диктора: «СВУ демонструвала проти московського імперіялізму з надією, що члени Ансамблю, в якийсь спосіб, перекажуть людям на Україні, що ми у вільному світі за них не забули».

В цій демонстрації, крім СВУ, брали участь студенти Торонтського університету, учителі, кілька членів з ЛВУ та один кандидат до федерального парляменту від Сошел Кредит Партії. Усім тим, що брали участь СВУ висловлює щиру подяку. Особливо щире спасибі п. І. Гладунові за моральну та фінансову підтримку, як теж одному патріотові бизнесменові за щедрий грошевий датох.

Щира подяка п. В. Шарванові — керівникові української радіопрограми в Бофало та політичному коментаторові проф. З. Саганові за інформації про перебіг та вислід демонстрації СВУ проти московського колоніялізму.

Нижче містимо тексти летючок в англійській і українській мовах.

МИ НЕ МАЄМО НІЧОГО ПРОТИ ТАНЦЮРИСТІВ З УКРАЇНИ...

ОТЖЕ, МОЖЕ вам буде дивно чому ми влаштовуємо цю демонстрацію. Ми є звичайні люди, маємо доми та родини і тішимося ними. Але ми теж є канадійцями українського походження, народу, який мав нещастя стати жертвою московського імперіялізму та перебуває у московській неволі кілька століть. Тому ми вважаємо нашим святим обов'язком зробити все, що можливо, щоб допомогти нашим братам які є потоптані московською ордою. Рівночасні ми бажаємо при цій нагоді поінформувати наших співгромадян-канадійців, що московські загарбники плянують запанувати над цілим світом, включно з Канадою.

Ви, можливо, будете спонукані думати, що Канада, будучи частиною північно-американського континенту, є добре забезпечена проти наїзду московської орди. Ми хочемо звернути Вашу увагу на те, що москалі надіються опанувати цим континентом ще в цім поколінні. Коли Хрущов сказав «ми похоронимо вас» та підтвердив це биттям черевика по столі на загальній сесії ОН, то він не жартував. Москалі вже давно виповіли війну вільному світові і вважають себе на воєнній стопі з ним. Щоправда це не є гаряча війна, але це є таки війна. Це є війна інфільтрації та підриву, деколи відкрита, а деколи замаскована піснею та танком, але завжди розрахована на те, щоб підірвати мораль свого противника. Ви не знаєте москалів так добре як ми їх знаємо, тому Ви будете спонукані думати, що їхні мистецькі виступи немають нічого спільного з війною та політикою. Ми знаємо москалів і знаємо теж, що все що вони роблять є холодно розраховане на те, щоб

осягнути свою ціль. Це є одна із причин чому ми демонструємо.

Відколи прем'єр-міністр Джан Діфенбейкер сказав Хрущову, що Росія будучи колоніяльною імперією, повинна дати свободу Україні та іншим її колоніям, москалі паплюжать його при кожній нагоді. Вони думають, що престиж нашого прем'єра може бути дещо підірваний виступом у Канаді українських танцюристів, щоб створити враження у канадійців, що Україна є вільною, а не колонією московської імперії. Нам є тільки дуже жаль цих танцюристів, тому, що вони є тільки невільниками, яких червоні володарі вживають як знаряддя для своєї пропаганди.

Другою метою нашої демонстрації є показати членам цієї танцювальної трупи, що ми турбуємося долею українського та інших народів московської імперії, що ми підтримуємо становище яке зайняв наш прем'єр щодо питання московського колоніялізму. Ми надіємося, що члени танцювального ансамблю зможуть передати людям на Україні, що ми, у вільному світі за них не забули.

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ
Крайова Управа в Канаді.
Травень, 1962.

WE HAVE NOTHING AGAINST DANCERS FROM UKRAINE...

SO, PERHAPS you may be wondering why we are putting on this demonstration. We are ordinary people with homes and families, and love the comfort of both. However we happen to be Canadians of Ukrainian extraction, the people who had the misfortune of becoming victims of Russian imperialism and have been held in Russian bondage for centuries. Therefore we deem it our sacred duty to do all that we possibly can to aid the cause of our brothers who are being trodden down by the Russian heel. At the same time we wish to utilize this opportunity to inform our fellow Canadians about the Russian expansionist design for achieving world supremacy in which design they have included Canada.

You may be inclined to feel that Canada, being a part of the North American continent, is too well secured against invasion by the Russian horde. We wish to point out that the Russians expect to dominate this continent within the present generation. When Krushchev said "we will bury you" and emphasised it by pounding the table with his boot at the General Assembly of the United Nations, he was not joking. The Russians have long ago declared a war against the free world and consider themselves as being in a state of war. True enough, it is not a shooting war but it is a war nontheless. It is a war of penetration of subversion, sometimes flagrant and sometimes camouflaged with song and dance, but always calculated to undermine the morale of their adversaries. You do not know the Russians as well as we do, therefore you may be inclined to regard their artistic exhibitions as something aloof from war and politics. We, who know the Russians, are fully aware that everything they do is coldly calculated to further their cause. This is one of the reasons why we are demonstrating.

Ever since Prime Minister John Diefenbacer told Krushchev that Russia, being a colonial empire, should grant freedom to Ukraine and other of their colonies, the Russians have maligned him at every opportunity. They feel that the prestige of our Prime Minister could be somewhat undermined by the appearance in Canada of a Ukrainian dancing group and thus creating an impression in the minds of Canadians that Ukraine is a free country and not a colony of the Russian empire. We can only have profound pity for those dancers because they are but slaves who are being used by the red masters as tools for propogonda.

Another reason for our demonstration is to show the dancing troupe itself that we are concerned with the plight of Ukrainians and other colonial people of the Russian empire, that we are supporting the stand taken by our Prime Minister with respect to the Russian colonial question. We are hoping that members of the dancing troupe will, somehow, convey to the people in Ukraine that we, of the free world, have not forgotten them.
May, 1962.

Association for Liberation of Ukraine
Dominion Committee in Canada

Зустріч „товаришів" в УНРаді

(юс) Українське Демократичне Антикомуністичне Об'єднання — Селянська Партія в Аргентині передала через представників своєї фракції СЗСУ-Селянської Партії лист до Президії Національної Ради, в якому висловила занепокоєння й обурення з приводу обрання на IV сесії головою УНРАади І. Багряного: на всю інституцію Державного Центру Української Республіки надіто червону шапку, — писали селяни. — Це обрання являє собою спробу виправдати "кадри КП і комсомолу", початок акції, спрямованої на знеславлення еміґрації.

Очевидно, для легшого досягненя цієї мети провідники "революційної демократії" припинили полеміку, що велася між ними з-за посади генерального секретаря УРДП. В органі І. Майстренка ("Вперед") і в органі УРДП І. Багряного ("Українські Вісті") все частіше почали з'являтися статті одних і тих же авторів, що підписувалися тими самими прізвищами або — вряди-годи — різними псевдонімами. УРДПб запрошує І. Майстренка виголошувати для української громадськости Мюнхену доповіді (13. 7. 58). Також І. Майстренко не залишається в боргу і, виявляючи взаємну любов, реклямує "відомого українського письменника еміґранта Багряного" (Бюлетень" ч. 858 4. 8. 60 р. радіостанції "Свобода"). Відвертий провідник ідей большевицької жовтневої революції та вихвалювач діячів і співців тієї ж большевицької революції сконсолідувалися... УРДП почало засилати своїх

людей в інші організації. Так колишній поворотець в УССР став редактором пресового органу УНДС, а інший бувший комуніст (М. Дурдела) — членом УНРади від УНДС. Не спроста мабуть і Д. Андрієвський, знаний як активний вихвалювач хвильовизму, потрапив на посаду керівника Ресорту інформації УНРади. Саме за його ініціятивою 22. 6. ц. р. відбулася, як повідомив "Бюлетень" (ч. 8 27. 6. 62) УНРади "Товариська зустріч в Укр. Інформ. Бюрі УНРади" І. Майстренка, Б. Левицького, М. Добрянського про "Сучасні проблеми радянської (?) України".

І Майстренко, який говорив про аграрні проблеми, кризовий стан сільського господарства в СССР з'ясував шуканням досконаліших форм колективного господарювання. Отже, виходить, біда не в совєтському ладу, а в здійснюваних ним реформах. Зрештою, що інше могла сказати особа, яка вихваляла колгоспну систему, порівнюючи запровадження її з хрищенням України Володимиром Великим ("Наша боротьба" ч. 3 з 1946 р.)?

Б. Лівицький відомий громадськості не тільки як співредактор націонал-комуністичної газети "Вперед", а й тим, що був ув'язнений у Західній Німеччині, позитивно оцінив підтримку, що її надають члени КПУ М. Хрущову, оберігаючи, мовляв, таким чином себе від чисток, а також те, що "українська група" займає високі становища в СССР: Л. Брежнев з Кременчука — голова Президії Верховної Ради СССР, Д. Полянський з Донбасу голова ради міністрів РСФСР, В. Семичасний з Харкова — голова комітету державної безпеки. Справді, йдучи за такою "логікою", до "української групи" в комуністичному русі можна було б віднести Л. Троцького, Розу-Люксенбург, Л. Кагановича і багатьох подібних, народжених в Україні.

Прикре враження своєю пустопорожністю справив виступ М. Добрянського про культурні процеси. Він із вигуків присутніх довідався про останню зміну на посаді міністра культури УССР, про закінчення Міжнароднього музичного конкурсу ім. Чайковського, згадуваного ним в аналізі. "Бюлетень" (ч. 8 з 27. 6. 62) Укр. Інформ. Бюро без жарту повідомляв, що "дійсно доповідачі подали докладний аналіз про найновіші події в різних ділянках життя України..." Як потрапив п. М. Добрянський в цю "невелику, але чесну кумпанію", судити не беремося. Згадуємо лише, що це на його внесок ("Бюлетень" ч. 9 з 28. 8. 59 р.) і за допомогою його голосу (представники УНДС і УНДО проти СЗСУ-СП, УРДП і УСП не голосували) Президія УНРади висловила І. Багряному подяку за нібито успішну його поїздку в США, що, як відомо, викликала низку демонстрацій українків антикомуністів, які вимагали усунення лідера УРДП з посади голови УНРади.

Афішування комунізуючих діячів УРДП з рамени УНРади завдає великої шкоди ДЦ УНР. Правду говорили українські селяни з Аргентини про червону шапку...

***

Укр. Інформ. Бюро розсилає брошуру-збірник "П'ята сесія Української Національної Ради (Матеріяли і документи"). Ця книжка напевно попаде в історію, як приклад фальшивої інформації і як характеристика політичних стремлінь деяких українських груп на еміґрації. В цих ніби матеріялах і документах вміщені тільки промови так званої більшости, створеної за кілька днів перед V сесією УНРади. Там нема й згадки про ділові промови представників інших фракцій. Тому ці "Матеріяли і документи" зовсім нагадують своїм добором промов і заяв звідомлення про сесії Верховних рад Української ССР в Києві та СССР в Москві.

Як бачимо, — наука не йде в ліс.

"Укр. Селянин" ч. 2-3, 1962 р.

Нововідкритий Український Ґараж

KALYNA MOTORS & SERVICE STATION

157 Deleware Ave., Toronto 4, Ont. LE 6-7800

Направа частин і загальна направа авт та повне малювання.

Бензинова станція, обслуга в місці. За безкоштовну перевірку стану авта відповідає власник Степан Дрозд, який з успіхом одержав два державні дипльоми по автознавстві.

Найбільша Українська Крамниця Меблів

ROCHESTER FURNITURE

423 College St., Toronto 2 B, Ont.

Phone: EM 4-1434

Постійно на складі у найбільшому виборі все, що потрібне для Вашої хати.

Спальні, їдальні, кухонне устаткування, холодильники, газові та електричні кухні, дивани і хідники, телевізори, радіо і багато, багато іншого. Все найновіших моделів — найкращих фірм у Канаді.

Завжди готові до послуг властики —

М. ҐЕРУС і М. ДЕЙНЕҐА

Українська Пекарня

THE FUTURE BAKERY

Власники

А. і Р. ВЖЕСНЄВСЬКІ

Здоров'я людини є запорукою щастя в житті.

Здоровий і сманий хліб та різного роду печиво випікає для Вас пекарня

"ФЮЧЕР"

735 Queen St. West, Toronto, Ont. — EM 8-4235

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

P. K. PLUMBING & HEATING LTD.

(BEFORE P. K. PHILIP'S PLUMBING & HEATING)

3 Ellsworth Ave. (at Bathurst & St. Clair)

Tel.: LE 3-5292

Вставляємо, направляємо і перебудовуємо ванни, умивальниці, туалети, чистимо забиті рури, інсталюємо водопроводи, водне огрівання і т. п.

Власник: П. КОРЕЦЬКИЙ

Читайте! **Передплачуйте!** **Росповсюднюйте!**

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР"

Найстарший і передовий український незалежний тижневик в Канаді

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР", який появляється вже 60-ий рік, служить вже трьом поколінням канадійських українців

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — це незалежна газета, що стоїть на засадах здорового українського патріотизму, і тому:

— поборює комунізм у всіх його видах і формах, як найбільшого ворога українського народу, а також всі середовища, які в такий чи інший спосіб сприяють політиці цього ворога;

— шанує всі політичні партії та угрупування українців, якщо вони чесно й ідейно прямують до цієї єдиної благородної цілі, якою є допомога у визволенні України;

— виступає проти роз'єднання серед українського громадянства, релігійних ворожнеч, партійних колотнеч чи загумінкових амбіцій, уважаючи, що це приносить велику шкоду для нас, а користь для нашого ворога.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — приносить цікаві та актуальні вісті й інформації з українського життя в Україні і в світі, світові і політичні новини та, через своїх кореспондентів, інформує про українське життя і цікаві події в кожній провінції Канади.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — веде постійну "Літературну Сторінку", Господарську", "Жіночу" і куток для дітей, друкує історичні і побутові повісті передових українських письменників.

Річна передплата виносить: В Канаді $5.00
В США $5.50

Тим, що покличуться на це оголошення, висилатимем через ОДИН МІСЯЦЬ нашу газету **безплатно,** для зазнайомлення з її змістом.

Просимо писати на адресу:

CANADIAN FARMER
462 Hargrave St.
Winnipeg 2, Man., Canada.

УВАГА, МЕШКАНЦІ ТОРОНТА!

Нововідкрита Українська Харчівня

KIEV RESTAURANT

799 Queen St. West, Toronto, Ont.

Phone: EM 6-0435

Власники: Поліна КАРПИЙ та Марія МОРГУН

Страви готуються завжди зі свіжих продуктів за приписами европейських і крайових рецептів.

Гостям раді!

Першоякісне молоко, знамениту гуслянку,

квасну сметану, сир, масло та морозиво

доставляє до домів і до крамниць

Українська Молочарня

GREEN VALE DAIRIES LIMITED

3156 Dundas St. W., — Phone: RO 7-1728

Відома українська жіноча фризієрня

CHRISTINE BEATY SALON

949 Dundas St. W., Toronto, Ont.

Tel.: EM 8-8587

Поручаємо дешеві ціни та солідну обслугу.

Власниця: Христина РОМАНІВ

Перша Найстарша в Торонті Українська Крамниця

DUCHES LADIES' WEAR

632 Queen St. W., Toronto, Ont. Tel.: EM 3-0938

В нас можете набути по дешевих цінах чоловічі сорочки, краватки та спіднє білля.

Жіночі светри, хустини, панчохи, простирала і т. д.

Маємо також дитячі плащики, суконки, капелюшки і багато інших речей.

Власник: Василь ДАЦИШИН